

Järkevä usko

Hullutus on loogista viisautta

Kristikunnassa on vallalla typerä uskomus, että kristinusko on järjen vastaista hullutusta. Monet kristityt hyväksyvät epäloogisia eli epäjohdonmukaisia opin rakennelmia, joita he pitävät puhtaana Jumalan sanana, koska luulevat Jumalan sanan olevan sellaista. Jumalattomat ovat tarranneet kiinni näihin Jumalan tahdon vastaisiin ristiriitaisiin opin näkemyksiin ja esittävät kristinuskon epäloogisena typeryytenä niiden avulla.

Jumalan sana ei ole epäjohdonmukaista. Usko ei ole oikeasti ristiriitaista ja järjetöntä mielipuoლისuutta. Jumalan vaikuttama usko on järkevää ja johdonmukaista. On viisasta ja järkevää uskoa se, mitä Jumala sanoo.

Jumalan tunteminen johtaa ihmiset sielun tervehtymiseen pois järjettömistä uskomuksista ja opin rakennelmista. Jumala antaa lapsilleen ymmärrystä ja viisautta, joka on paljon järkevämpää kuin epäusko ja jumalattomien ihmisten järjen päätelmät. Jumalan viisaus tekee tyhjäksi jumalattomien älyn ja todistaa sen typeryydeksi, järjettömyydeksi. Synti ja synnissä eläminen on typeryyttä: siinä ei ole järjen hiventäkään, kun synnin valhe ja petollisuus paljastuvat Jumalan ihmiselle.

Se, mitä pidetään yleisesti kristinuskona maailmassa, ei olekaan kristinuskoa, kun sitä Jumalan näkökulmasta katsotaan. Katolisen kirkon ja sen tyttären opettamat opit eivät ole Jumalasta vaan niissä on yhdistynyt toisiinsa kohtalokkaalla tavalla pyhä ja epäpyhä, Jumalan sana ja pakanauskonnot. Sellainen usko on tuomion alaista väärää uskoa. Jumala kutsuu omiaan pois väärästä uskosta etenkin ennen Kristuksen toista tulemusta, mutta paholainen pyrkii yhdistämään keskenään ristiriitaiset ja toisensa pois sulkevat ihmisten opit yhdeksi Baabelin uskonnoksi (uskontojen synkretismi).

Paavali kirjoitti, että sana rististä on hullutus (typeryyttä) niille, jotka joutuvat kadotukseen, mutta muille se on Jumalan viisaus pelastukseksi, riippumatta siitä, mihin kansaan Jeesukseen uskova ihminen kuuluu. (1Kor 1:17-24) Jumalan viisaus ei ole epäjohdonmukaista ja järjetöntä vaan se on täysin loogista ja järkevää. Synti estää ihmisiä näkemästä Jumalan viisautta ja ottamasta siitä vaarin. He pyrkivät tekemään kaikin voimin Jumalasta väärämielisen tuomarin ollakseen itse oikeassa häntä vastaan. (Job 40:3.) Tämä on yhteinen pyrkimys jumalattomille ja syntisille, jotka eivät tunne meidän herraamme Jeesusta kristusta.

Uskon pohjalla on oppi

Tämä kirjoitus on syntynyt sen vuoksi, että ihmiset näkisivät, miten johdonmukaista ja järkevää usko Raamatun ilmoittamaan Jumalaan on. Raamatun kirjoitusten perusteella on tehty monia erilaisia oppeja, jotka ovat toisiaan vastaan. Kaikki sellaiset opit eivät voi olla totta, koska ne kumoavat toinen toisensa. Jumalan silmissä on itse kustakin asiasta olemassa vain yksi totuus, joka on "niin ja aamen", eikä sitä ole lupa vääntää vinoon. Jos ihminen tahtoo, niin hän löytää Raamatun kirjoituksista loogisen oppijärjestelmän, joka muodostaa kristinuskon perustan.

Kaikilla uskomuksilla ja uskonnoilla on opillinen järjestelmä, joka on joko johdonmukaista tai epäloogista. Totuus on aina johdonmukaista, joten totuuteen perustuvat opit ja uskomukset ovat Jumalasta. Paholainenkin voi julistaa oikeaa oppia hyvin pitkälle, mutta hän ei pysy totuudessa. (Joh 8:44.) Totuuden sekaan ututettu valheen myrkky pilaa koko uskomusjärjestelmän, etenkin kun sitä myrkkyä painotetaan epäterveessä suhteessa koko opin rakennelmaa tutkittaessa.

Oppi voi olla jopa kokonaan oikeaa, mutta jos jotakin tiettyä osa-aluetta painotetaan epäterveellä tavalla, voi se muodostua harhaopiksi. Näin on käynyt esimerkiksi liiallisen ylistyksen painottamisen kohdalla. Ylistäminen ja musiikki eivät ole tie pelastukseen vaan pyhä vaellus Jumalan armosta johtaa siihen. Jos joku ei osaa laulaa ja ylistää, voi hän silti ylistää Jumalaa sydämessään eikä yhteisiin palvontamenoihin osallistuminen ole mikään pelastumisen ehto. Jumala tuntee sydämet, mutta näissä joukkokokouksissa moni tuo esille vain itseään saaden siten palkkansa maan päällä. Toiset ovat hiljaa ja kiittävät Jumalaa sydämessään, mikä johtaa palkkaan Isän luona taivaassa.

Huomaat tästä, että kaikki ei ole kultaa, mikä kiiltää, eikä kaikki usko ole Jumalan vaikuttamaa, vaikka se olisi lähellä sitä ja muistuttaisi ulkoisesti hyvin paljon kristinuskoa. Valhevehnä on hyvin lähellä aitoa vehnää ulkonäkönsä puolesta, mutta se on hyödytöntä ja kelpaa vain pois heitettäväksi sekä tulella poltettavaksi. Jos painopiste on liiaksi yhdessä asiassa, vaikka se olisi lähtökohdaltaan oikein ja totta, voi usko olla väärää riivaajien vaikuttamaa uskoa. Jumalan vaikuttama usko on tasapainoista ja tervehdyttää ihmisen sielun elämän, saa hänet elämään järkevästi ja tarkoituksenmukaisesti Jumalan tahdossa. Sellaiseen elämään ei kuulu synnin tekeminen.

Virheellinen Raamatun tulkinta ja sen mukaan eläminen voivat koitua myös kadotukseksi, ellei harhaopeista sanouduta irti, kun totuus paljastuu Jumalan sanasta. Erilaiset opilliset rakennelmat aiheuttavat paljon riitaisuutta ja hajaannusta kristikunnassa. Ratkaisu tämän ongelman poistamiseen ei ole ekumenia, jossa hyväksytään kaikki harhaopit eikä pysytä Jumalan sanan totuudessa. Ratkaisu on se, että jokainen yksilö hylkää väärät opetukset, kun totuus paljastuu heille. Pääsemme siten lopulta yhteyteen uskossa ja Jumalan Pojan tuntemisessa, mutta erilaisten oppien noudattaminen samassa yhteydessä on mahdotonta niin, että rauha ja järjestys säilyvät. (Efe 4:1-16; 2Tim 2:19-4:4; Jda 1:1-23.)

Kirkkojen väärä opetus kasteesta ym.

Harhaopit vieroittavat ihmisiä Jumalan armosta ja Kristuksesta. Ne saavat ihmiset luottamaan väärin asioihin, esimerkiksi uskonnollisiin rituaaleihin ja hyviin tekoihin tai omaan itseensä. Esimerkiksi opetus, jonka mukaan ihminen pelastuu vesikasteen kautta, on tällainen tuhoisa harhaoppi. Vaikka kirkko opettaisi muuten täysin oikein Jumalan tahtoa, mutta erehtyy tässä opin kohdassa, johtaa se monia kadotuksen tielle, kun he luulevat pelastuvansa uskonnollisen rituaalin ansiosta. He uskovat siihen, että pelastuvat vesikasteen johdosta. Jos joku uskoo, että hän pelastuu sen vuoksi, mitä Jeesus on tehnyt meidän hyväksemme, niin hän joutuu tämän opin mukaan kadotukseen, ellei anna kastaa itseään. Näin ollen uskon kohde on "sana ja sakramentti" –opin kannattajilla väärä, koska he luottavat vesikasteen välittämään armoon eivätkä Jeesuksen vanhurskauden tekoon.

Oppi pelastuksesta vesikasteen kautta on toista evankeliumia, eikä se voi ketään pelastaa, sillä se usko ei ole Jumalasta. Luottamus on väärässä kohteessa, jos joku luulee pelastuvansa siksi, että hänet on kastettu vedessä, eikä sen vuoksi, että Jeesus on kuollut hänen puolestaan Golgatan ristillä ja noussut ylös kuolleista, mihin sanomaan hän uskoo ja Pyhä Henki asuu sen uskon seurauksena hänen sydämessään. Ihminen saa synnit anteeksi ja syntyy uudesti ylhäältä uskomalla evankeliumin sanaan ja Herraan Jeesukseen eikä osallistamalla johonkin rituaaliin.

Toivottavasti huomaat tästä lyhyestä selityksestä sen, miten harhaan johtavaa kristilliseksi tekeytyvä usko voi todellisuudessa olla. Sanoudu sellaisesta irti pikimmiten, mikäli olet Jumalan lapsi ja seuraat Jeesusta. Jumalan lasten tulee totella enemmän Jumalaa kuin ihmisiä ja pitää kiinni totuuden sanasta, vaikka se johtaisi kirkosta erottamiseen ja vainoihin eriuskoisuuden tähden. Mistä olet yleensä saanut päähäsi, että luterilaisuus tai katolinen uskonto olisi Jumalasta, koska sehän on sitä, mihin maailma uskoo?

Harhaopit eivät varoita tulevasta tuomiosta ja sitä seuraavasta rangaistuksesta eivätkä edellytä kannattajiltaan mielenmuutosta ja synnin hylkäämistä. Kuinka usein kuulet luterilaisen

tai katolisen papin viittaavan siihen mahdollisuuteen, että joku joutui ehkä kadotukseen, koska ei seurannut Jeesusta ja totellut Jumalaa eläessään? He hautaavat julkijumalattomia ja siunaavat heidät taivasmatkalle rukoillen vielä kuoleman jälkeen heidän sielujensa puolesta, että Jumala olisi heille armollinen, vaikka sellainen on turhaa ja Jumalan tahdon vastaista. Ellei joku ole uskonut elämänsä aikana herraan Jeesukseen, ei hänen kohtalonsa voi muuttua enää kuoleman jälkeen seurakunnan esirukousten kautta. Sellainen on taikauskkoa ja väärään rauhaan tuudittamista. Joku voi todella luulla sellaista, että vielä kuoleman jälkeen on mahdollista muuttaa mielensä ja uskoa Jeesukseen, vaikka tämän elämän olisi elänyt Jumalan kieltäjänä, mutta silti kirkon jäsenenä.

Kirkon jäseneksi kelpaa vaikka buddhalainen, ateisti tai kuka tahansa. Kaikki saavat tulla ja homoseksuaalit ovat valtaamassa kirkon yleisen mielipiteen puolelleen, niin että synnissä eläviä ei saa enää erottaa pyhien yhteydestä. Sen sijaan heidän mielenlaadulleen pitää antaa julkinen hyväksyntä ja sanoa heitä Jumalan tahdon tekijöiksi, kun harjoittavat julkisesti syntiään. Jumala tuomitsee kaikki ne, jotka puolustavat synnin tekemistä ja luopuvat Herraa seuraamasta, hylkäävät hänen sanansa. Ihminen hylkää aina ensin Jumalan ja hänen sanansa; Jumala hylkää vasta sen jälkeen ihmisen. (1Sam 15:22,23; 2Aik 24:20.)

Pyhä ja puhdas elämä Kristuksessa

Joku ihminen voi olla opillisesti täysin oikeassa, mitä opin teoriaan tulee. Hänellä on silloin uskon muoto, mutta sen sisältö ja Jumalan voima saattavat puuttua hänen elämästään. Jos joku elää synnissä, vaikka hänellä olisi täydellinen oppi sanoin määriteltynä, ei hän ole Jumalan lapsi. Hänen täytyy ensinnäkin elää vastoin sitä, mitä hän opettaa, koska Jumalan sanan opettajan täytyy painottaa julistuksessaan pyhää ja puhdasta elämää Jumalan voimassa Jeesuksen seuraajana. Jos joku elää synneissään, ei hän voi olla kristitty, kun verrataan kristityn elämää siihen, mitä Raamatussa siitä sanotaan.

Jeesuksen ja apostolien sanojen mukaan "vähäinen hapatus hapattaa koko taikinan". (Matt 16:6; 1Kor 5:6; Gal 5:9.) Se tarkoittaa sitä, että jos suvaitset vähän syntiä omassa elämässäsi, tekee se sinusta läpikotaisin syntisen ja tuomion alaisen. (Luuk 16:10; Jaak 2:10.) Synti sitoo ja vangitsee harjoittajansa synnin orjuuteen, saatanan valtaan. Jeesus on tullut vapauttamaan syntisiä saatanan vallasta ja synnin orjuudesta. (Apt 26:17-20; 2Tim 2:19-26; Luuk 4:18.) Synnistä on mahdollista vapautua ja elämäntapoja muuttaa, jos vain joku tahtoo tehdä Jumalan tahdon omassa elämässään. Jumala vahvistaa sen ihmisen pyrkimykset, joka pyrkii vanhurskauteen ja antaa armonsa hänelle. (Snl 21:21; Apt 10:34.)

Jumala on hyvä Jumala, joka tahtoo varjella omat lapsensa pahasta. Synti turmelee ihmisen sielun ja vahingoittaa hänen sekä lähimmäisten elämää. Jumala ei tahdo, että kukaan joutuisi kärsimään synnin vuoksi tai aiheuttaisi kärsimystä muille syntiä tekemällä. Hän antaa sitä varten lapsilleen Pyhän Hengen ja Jumalan sanan ohjeet, jotta voisimme karttaa pahan tekemistä ja harjoittaa vanhurskautta. Uskovaisen elämän tulee olla puhdasta ja pyhää Jumalan vaikutuksesta. Ellei näin ole, on syytä epäillä, onko kyseinen ihminen Kristuksessa vai ei. Moni luulee olevansa Jumalan lapsi ja pelastunut, vaikka ei ole. Heidän hedelmänsä ja syntinsä paljastavat sen, kenen lapsia he ovat.

Jeesus sanoi, että hänessä olevat Jumalan lapset tuottavat hyvää hedelmää Isän Jumalan kunniaksi. (Joh 15:1-8.) Hyvä hedelmä tarkoittaa Kristuksen luonteenlaatua, piirteitä ja ominaisuuksia. (Gal 5:22; 1Kor 2:16.) Uskovaisen sisällinen ihminen on Jeesuksen kaltainen ja muuttuu yhä enemmän sellaiseksi, mitä kauemmin hän on Jeesusta seurannut. (2Kor 3:17,18.) Meillä on Kristuksen mieli ja vanhurskasten mielenlaatu. (Luuk 1:17; 1; Kor 2:16.) Sitä on hyvän hedelmän tuottaminen. Hyvä hedelmä eli Kristuksen mielenlaatu näkyy aina ulospäin pyhänä ja puhtaana vaelluksena. (2Kor 1:12.) Muuten ei voi olla.

Oikean opin teoreettinen ymmärtäminen ei siis takaa sitä, että joku on Kristuksessa ja pelastuu. Joku toinen voi olla opillisesti jonkin verran erehtynyt ja väärässä, mutta vaeltaa sen uskon jälkiä, mitä Raamatussa on ilmoitettu eli tottelee Jumalaa vapaaehtoisesti ja pysyy

pyhityksessä. Hengen pyhitys tarkoittaa sitä, että meissä oleva oma henkemme erottuu synnistä ja maailman tottelemattomuuden hengestä tullen yhä enemmän synnistä erotetuksi, pyhäksi. Pyhä tarkoittaa synnistä erotettua ja sellaiseksi meidän tulee tulla ja sellaisia meidän täytyy olla voidaksemme pelastua.

Maailman ihmiset ovat tottelemattomia ja pahuuden henkivaltojen vallassa. (Efe 2:1-3.) Me olimme ennen samanlaisia kuin muut ihmiset ovat, mutta emme ole enää, kun olemme pyhitetyt Karitsan veressä ja Jeesuksen nimessä sekä Pyhässä Hengessä. (1Kor 6:9-11; Gal 5:13-26.) Kristuksessa vaeltava pyhä ei voi jatkaa synnissä elämistä, vaikka olisi lähtöisin miten vaikeista olosuhteista tahansa. Jumalattomia tekoja tehneet pakanat muuttuivat pyhiksi vaellukseltaan, kun tulivat uskoon Paavalin aikana. Hän nuhteli sellaisia, jotka eivät katuneet syntejään ja hylänneet niitä uudessa elämässä Jeesuksen seuraajina. (2Kor 12:19-13:5.) Paha oli jopa lupa poistaa pyhien yhteydestä, ellei hän hyljännyt syntielämänsä. (1Kor 5:1-13)

Juomarit, anastajat, varkaat, homoseksuaalit, haureelliset ja avionrikkoajat tulisi edelleen erottaa pyhien seurakunnasta, jos noudatettaisiin Jumalan käskyjä. (Matt 18:15-18.) Näin ei kuitenkaan tehdä, koska ihmiset ovat eksyneitä ja noudattavat tämän maailman tapoja seurakunnassa. Seurakunnan johtajat haluavat kerskata jäsenmäärillä, mikä estää erottamasta synnin orjia pyhien yhteydestä. Väärä suvaitsevaisuus syntii kohtaan ja virheellinen Raamatun tulkinta anteeksiantamuksen seurauksista estää harjoittamasta seurakuntakuria. Jumalattomat psykologit ja psykiatrit ovat saaneet ujutettua väärän opetuksensa seurakuntaan, mikä estää "tuomitsemasta" synnin tekijöitä, nuhtelemasta heitä ja erottamasta heidät pyhien yhteydestä. Kovin harva tajuaa edes sitä, että esivallalla on oikeus tuomita rikollisia, vaikka heille annettaisiin synnit sydäimestä anteeksi. Syntien anteeksiantaminen ei tarkoita sitä, ettei seurakuntakuria tai esivallan lakia ole lupa noudattaa.

Olisi rakkaudetonta, jos synnin harjoittajat saisivat jatkaa syntien tekemistä eikä heitä rangaistaisi siitä syystä. Heidän uhrinsa olisivat täysin vailla suojaa, jos synnin tekijät saisivat tehdä mitä tahansa ilman edesvastuuseen joutumista. Seurakunnan jäsenet joutuisivat elämään jatkuvassa pelossa, että heitä kohdellaan väärin seurakunnan sisällä, jos syntiset ja jumalattomat saisivat rellestää siellä. Yhteiskunta olisi suojaton ja turvaton paikka, jos rikollisia ei saisi tuomita, koska "kaikki pitää antaa anteeksi". Syntien anteeksiantaminen ei tarkoita sitä, ettei järjestystä ole lupa pitää yllä. Jumalan rakkaus vaatii kuria ja järjestystä siinä yhteisössä, missä noudatetaan totuutta rakkaudessa.

On rakkaudellista varoittaa synnin tekijää siitä, ettei hänen elämäntapansa ole oikein Jumalan silmissä ja kertoa, mihin se johtaa, ellei hän muutu mieleltään ja hylkää syntiään. Sen sijaan on rakkaudetonta ja väärään rauhaan tuudittamista vaieta siitä, jos joku elää synnissä seurakunnan sisällä. Jos häntä sanotaan Jumalan lapseksi ja julistetaan synnin päästö aina, kun hänen puolestaan rukoillaan, vaikka hän on jumalaton tai ei kadu, niin se on suoranaista syntiä niiden elämässä, jotka näin menettelevät. Jumala vaatii väärään rauhaan tuudittajat tuomiolle. Tuomio alkaa ensin Jumalan huoneesta ja koskettaa näitä väriä Jumalan palvelijoita, jotka eivät noudata Jumalan sanan ohjeita seurakunnassa. (1Piet 4:17.)

Puhdas Jumalan sanan mukainen opetus ja elämä ovat pelkkä muisto seurakunnan jouduttua luopumuksen tilaan, mikä on ennustettu Raamatussa. (Matt 24:10-14; 2Tess 2:1-12.) Uskovaisten lohdutukseksi on olemassa kuitenkin sanoma, mikä lupaa meille koettelon jälkeen puhtautta ja kirkastumista. (Dan 12:10.) Jumala koettelee laumansa ja valitut kestävät lopun ajan ahdistuksen seisoakseen Kristuksen tulemuksessa. (Luuk 21:34-36; Matt 24:10-14.) Me olemme voittajia ja voitamme yhdessä Kristuksen kanssa. (Ilm 17:14.) Pyhä ja puhdas vaellus Jumalan armosta johtaa ikuisen elämään, mutta syntien orjuus johtaa kadotukseen. (Room 6:15-23; Gal 5:19-26.)

Jos joku ei pysty hillitsemään himojaan ja kuolettamaan niitä Hengellä, niin hänen kannattaa miettiä sitä, onko hän syntynyt uudeksi ylhäältä ja pysynyt Jumalan lapsena vai ei? (Room 8:13.) Uskovainen ei voi olla himojensa orja ja elää niiden vallassa. (Room 5:20-6:23; 8:4-8; 1Piet 4:1-8.) Meidän tulee panna pois vanha ihminen tekoineen ja uudistua mielen hengeltä,

niin että pukeudumme jatkuvasti uuteen ihmiseen, joka on Luojansa kuvan mukaan luotu totuuden vanhurskauteen ja pyhyyteen. (Efe 4:20-24; Kol 3:1-11.) Uusi luomus ei voi rypeä synnissä, mutta jos meissä on vain Adamin kuva eikä lainkaan Jumalan kuvaa sisällämme, niin emme voi hillitä itseämme vaan elämme himojen orjina synnissä. Jumalan lapsi on kuitenkin tullut osalliseksi jumalallisesta luonnosta Jumalan lahjan kautta eikä se ole ansiota. (2Piet 1:1-11.)

Jumalan armo vaikuttaa niissä, jotka ovat Kristuksen omia, ja johdattaa meitä kohden pyhyyttä ja puhtautta, pois synneistä. (Tiit 2:11-14; 2Kor 6:14-7:1.) Vastuu valinnoista, teoista ja elämästä on meidän, ei Jumalan. Jumala antaa syntien anteeksiantamusta ja mielenmuutosta, mutta kenenkään ei ole pakko muuttaa mieltään suhteessa syntiin ja omaan pahuuteensa. Mieleltään turmeltuneet pahat ihmiset eivät voi täyttää Jumalan tahtoa elämässään ja käyvät sen vuoksi taistelemaan niitä vastaan, jotka pystyvät siihen ja julistavat samaa vapautta synnin hallintavallasta muille. Lihan mukaan vaeltava on aina Hengen mukaan vaeltavan vihollinen, mikä näkyy erityisen selvästi seurakunnan sisällä. Pyhät ja valitut saavat siellä lihallisten veljiensä vihan niskoilleen.

Jeesus on luvannut vapauttaa synnin orjat synnillisistä elämän tavoistaan ja syntikahleistaan. Tämä on ilosanomaa niille, jotka haluavat vapaaksi synneistään. Jos joku haluaa pitää kynsin hampain kiinni oikeudestaan harjoittaa syntiä, ei hän voi vapautua synnin otteesta, vaikka kuinka olisi huutavinaan Herran nimeä avuksi. Keino synnistä vapautumiseen on mennä itseensä ja tunnustaa Jumalan edessä, että rakastaa syntiä enemmän kuin vanhurskautta. Ihminen tekee sitä, mitä mieli halajaa. Jos joku valehtelee Jumalalle tekevänsä syntiä vasten tahtoaan, niin hän valehtelee. Liha tahtoo tehdä syntiä, mutta henki ei. Syntiä tekevä on aina lihan vallassa tehdessään syntiä.

Paavali ei väittänyt olevansa lihan vallassa, kun kertoi näistä asioista, vaan hän oli Hengen vallassa. Huomaat sen siitä, missä välissä Paavali puhuu lihallisesta luonteestaan. Sen ympärillä on molemmin puolin pitkät kehotukset pyhään ja puhtaaseen vaellukseen. (Room 5:20-8:13.) Paavalin puhe ylen synnillisestä ihmisestä ei ollut viittausta hänen senhetkiseen tilaansa vaan menneisyyteen, kun hän vainosi Jumalan seurakuntaa. (1Tim 1:12-15) Hän oli siinä vaiheessa täysin muuttunut mies, kun muisteli menneitä ja kirjoitti aiemmasta elämästään. Hän ei vaeltanut lihallisessa viisaudessa vaan Jumalan pyhyydessä ja puhtaudessa yhdessä muiden apostoleiden kanssa. (2Kor 1:12.)

Paavali puhuu asioista preesensissä, mikä on tulkittu virheellisesti siten, että hän olisi elänyt syntiä harjoittaen vielä uskovaisena. (Room 7:14-25; 1Tim 1:12-15.) Tämä on virheellinen tulkinta, mikä on johtanut valitettaviin harhaoppeihin, mitä levitetään kristikuntaan puhtaana Jumalan sanan opetuksena. Minä voin kertoa olevani maailman syntisin ihminen, koska pelasin ennen uhkapeliä, juopottelin ja harjoitin haureutta. Se ei tarkoita sitä, että olen edelleen yhtä syntinen kuin ennen ja jatkan synnin tekemistä. Minä olen tyhmä, kun elin ennen synnissä, mutta nyt olen muuttunut mies ja vaellan Jumalan viisaudessa. Jos et huomaa vielä tästä sitä, miten menneisyydestä voidaan puhua preesenssiä käyttäen, niin mieti tätä pikkujoulujen jälkeistä huudahdusta:

”Minä olen kertakaikkinen idiootti, kun lähentelin pomon vaimoa ja olin sikana päissään!”

Tuo huudahdus ei tarkoita sitä, että syntiin langennut on edelleen maailman tyhmin ihminen omasta mielestään. Hän katuu selvästi tekoaan ja vakaa aikomus on jatkossa karttaa sen kaltaista syntiä. Preesens ei siten kuvaa ihmisen nykyistä tilaa, vaikka sitä käytetään menneitä asioita kerrottaessa. Saatan esimerkiksi sanoa: ”Paavali kirjoittaa, että...” vaikka Paavali on kirjoittanut kirjeensä aikoja sitten. Voin kuvata Raamatun tapahtumia edelleen preesensissä, vaikka ne ovat tapahtuneet tuhansia vuosia sitten. ”Kun Jaakob painii enkelin kanssa, vaatii hän tätä siunaamaan itseään, eikä hellitä, ennen kuin enkeli suostuu siihen.” (2Moos 32:24-33; Hoos 12:5.) Kuvaus on preesensissä, mutta tapahtuma menneisyydessä. Tästä on kyse, kun Paavali kuvaa omaa lihallista mieltään roomalaiskirjeen seitsemännessä luvussa. (Room

7:14-25.) Hän oli "ennen" lihallinen mieleltään ja ylen synnillinen ihminen, mutta ei ole enää, kun seuraa Jeesusta. Hän oli "entinen väkivallan tekijä", mutta ei ollut enää, kun oli saanut laupeuden ja armon Jumalalta avukseen oikeaan aikaan. (1Tim 1:12-15.) Paavali piti itseään "syntisistä suurimpana", koska Jumalan seurakunnan vainoaminen oli hänen mielestään erityisen paha synti. Hän ei vainonnut seurakuntaa enää sen jälkeen, kun hänestä itsestään tuli kristitty. Toivottavasti huomasi nyt sen, miten Raamattua on tältä osin väännetty vinoon väärän opin tueksi? Kristityn ei ole lupa elää synnissä eivätkä apostolit eläneet synnissä. Raamatun kokonaisilmoitus on jyrkästi sellaista väitettä vastaan vai mitä sanot näistä Paavalin sanoista?

"Sillä meidän kerskauksemme on tämä: meidän omantuntonne todistus siitä, että me maailmassa ja varsinkin teidän luonanne olemme vaeltaneet Jumalan pyhydessä ja puhtaudessa, emme lihallisessa viisaudessa, vaan Jumalan armossa." (2Kor 1:12.)

"Muistattehan, veljet, meidän työmme ja vaivamme: yöt ja päivät työtä tehden, ettemme ketään teistä rasittaisi, me julistimme teille Jumalan evankeliumia. Te olette meidän todistajamme, ja Jumala, kuinka pyhät ja oikeamieliset ja nuhteettomat me olimme teitä kohtaan, jotka uskotte," (1Tess 2:9-11)

Jos joku saa näistä ja muista Paavalin pyhyyttä korostavista kirjoituksista sellaisen mielikuvan, että Paavali rypi synnissä, niin hänellä täytyy olla jotakin vikaa Raamatun tulkinnassa ja mahdollisesti myös oman sydämensä asenteessa. Kristityn sydämen asenteen tulee olla aina syntiä vastaan ja vanhurskauden tekemisen puolesta. Jos joku antautuu palvelemaan syntiä, tulee hänestä synnin orja ja se johtaa hengelliseen kuolemaan, aivan niin kuin Paavali opetti.

"12. Älköön siis synty hallitko teidän kuolevaisessa ruumiissanne, niin että olette kuuliaisit sen himoille, 13. älkääkään antako jäseniänne vääryyden aseiksi synnille, vaan antakaa itsenne, kuolleista eläviksi tulleina, Jumalalle, ja jäsenenne vanhurskauden aseiksi Jumalalle. 14. Sillä synnin ei pidä teitä vallitseman, koska ette ole lain alla, vaan armon alla. 15. Kuinka siis on? Saammeko tehdä syntiä, koska emme ole lain alla, vaan armon alla? Pois se! 16. Ettekö tiedä, että kenen palvelijoiksi, ketä tottelemaan, te antaudutte, sen palvelijoita te olette, jota te tottelette, joko synnin palvelijoita, kuolemaksi, tahi kuuliaisuuden, vanhurskaudeksi? 17. Mutta kiitos Jumalalle, että te, jotka ennen olitte synnin palvelijoita, nyt olette tulleet sydämestänne kuuliaisiksi sille opin muodolle, jonka johtoon te olette annetut, 18. ja että te synnistä vapautettuina olette tulleet vanhurskauden palvelijoiksi!" (Room 6:12-18.)

Synnistä voi varjeltua, kun ei hakeudu tilanteisiin, missä joutuu ylenpalttisten kiusausten keskelle. Jos vuokraat pornovideon tai katsot televisiosta eroottisia ja väkivaltaisia ohjelmia, niin ruokit koko ajan lihaasi yllyttäen itseäsi syntiin. Jos lähdet kapakkaan tai tansseihin, niin saatat itsesi alttiiksi syntiin lankeamiselle. Uhkapeleille heikko ihminen ei voi mennä pelikasinolle tai bingoon edes tuttaviansa seuraksi, koska sellainen koituu hänelle lankeemukseksi. Miksi ihmeessä kristityn tulisi kiusata itseään niillä alueilla, mitkä ovat hänelle kaikkein vaikeimmat ja koituvat helposti lankeemukseksi? On tietysti totta, että jos olet täydellisesti vapaa himoistasi, voit elää vaikka Sodomian ja Gomorran keskellä rypemättä itse synnissä, mutta on taitamatonta mennä tilaisuuksiin ja paikkoihin, missä lankeaminen on mahdollista. Mieleemme tulisi olla siellä, missä Jeesus Kristus on Isän oikealla puolella taivaassa, eikä siellä, missä ruumiimme viihtyy synnin nautintoja katsellen ja niistä hekumoiden. (Kol 3:1-11.)

Ruumiin tekojen kuolettaminen on itse asiassa kiinni siitä, miten tahdomme tätä elämää elää. Jos lankeamme joskus, niin emme kuitenkaan jää kiinni syntiin emmekä hakeudu tieteen tahtoon tilanteisiin, joissa voimme langeta. On viisainta sanoutua irti menneistä ystäväistä, jotka viekoittelevat meitä ryppäämään ja harjoittamaan haureutta kanssaan. Jos jumalattomat eivät tajua itse sanoutua irti tuttavuudestamme, on meidän tehtävä se. Tämä ei

tarkoita sitä, ettei uskovaisella saisi olla lainkaan jumalattomia tuttavuuksia, mutta on typerää elää juoppojen, narkomaanien ja rikollisten keskellä joka hetki, kun on itse päässyt siitä elämästä hetki sitten eroon. Kääntyneelle tapahtuu silloin pääsääntöisesti niin, että hän lankeaa syntiin ja jatkaa entistä elämäänsä synnin orjana. Hän antaa sitoa itsensä uudestaan synnin orjuuteen, mistä Jeesus hänet vapautti tai ainakin tahtoi vapauttaa. (2Piet 2:20-22.) Sellainen sielu ei voi pelastua, joka elää vuosia ja vuosikymmeniä synneissä, vaikka väittää jotakin muuta. Synti on pettänyt hänet eikä hän voi tehdä muuta kuin pettää itseään ja lähimmäisiään. Jumala kyllä tuntee nämä sielut, jotka ovat eksyneet lihan himoihin ja aiheuttavat hajaannusta seurakunnissa tekeytymällä taitavasti uhreiksi, vaikka ovat syyllisiä synteihin. (Jda 1:1-23)

Pyhään elämään ei mahdu synnin orjuus ja himojen tyydyttäminen vaan pikemmin itsensä kieltäminen. Paavali neuvoi roomalaisia, ettei heidän ollut lupa pitää lihastaan niin suurta huolta, että himot heräisivät. (Room 13:14.) Jeesuksen seuraajan on kiellettävä joka päivä itsensä, otettava ristinsä ja seurattava Jeesusta voidakseen olla hänelle otollinen. (Matt 16:24-27.) Itsensä kieltäminen tarkoittaa omien synnillisten himojen kieltämistä: niiden valtaan ei ole lupa antautua ja tehdä syntiä. (1Piet 4:1-8.) Jumalan tahdon mukaan eläminen tarkoittaa sitä, että kieltäydymme noudattamasta lihamme mielitekoja ja lankeamasta syntiin. (Efe 2:1-3.) Jumala voi estää meitä lankeamasta, kun viettelykset ja kiusaukset tulevat. (1Kor 10:13; 2Piet 1:11.)

Jumalan voima on suurempi kuin synnin ja saatanan voima. Jos kiellämme Jumalan voiman, elämme silloin synneissä ja himojemme orjina. Lankeamme aina viettelysten tullen, koska se on helpompi tie kuin vaivan näkeminen ja kärsiminen kiusattuna ollessa. Himoista ei voi kuitenkaan päästä vapaaksi, jos antaa niille jatkuvasti periksi ja tekee syntiä. Himoista voi vapautua vain siten, että kieltäytyy tekemästä syntiä kiusausten keskellä. Jumala voi vahvistaa sellaisen ihmisen mieltä ja pyrkimyksiä puhtaaseen vaellukseen, joka tahtoo seurata Jeesuksen esimerkkiä pyhässä vaelluksessa. Vaikka emme ole täydellisiä vaan saatamme joskus langeta, emme saa paaduttaa sydämiämme, niin että pidämme synnin tekemistä välttämättömyytenä ja antaudumme palvelemaan tottelemattomuutta. Uskovainen voi paaduttaa sydämensä ja joutua eroon Jumalasta, jos antautuu syntiä palvelemaan. Se koituu hänelle hengelliseksi kuolemaksi ja eroksi Jumalasta, vaikka kuinka paljon olisi sitä ennen Jumalaa palvellut ja Jeesusta seurannut. (Room 6:16-23; Hebr 4:12-4:13.)

Jos joku rakastaa syntiä enemmän kuin vanhurskautta, ei hän tahdo tulla vapaaksi synneistään vaan tahtoo jatkaa niiden harjoittamista. Hän voi keksiä loputtomasti selityksiä, minkä avulla hakee hyväksyntää sille, että tekee syntiä. Hän ei vaadi itselleen pelkästään täydellistä synnin päästöä ja vapautusta kadotustuomiosta vaan hän etsii myös hyväksyntää synnilliselle mielelleen. Ihmisen vaellus lähtee sydämeistä eikä kristitty saa olla sydämeiltään täynnä sulaa pahuutta. (Matt 12:33-37.) Jos meissä on Pyhä Henki, niin se näkyy ulospäin pyhänä ja puhtaana vaelluksena. Jeesuksen oman sydän on täynnä sulaa hyvyyttä ja hän on lempeä, ystävällinen, sävyistä, pitkämielinen, taipuisa, rauhallinen, luotettava, uskollinen, rakastava ja täynnä vanhurskauden hyvää hedelmää.

Kärsimme toinen toistamme rakkaudessa. Jos joku tekee syntiä meitä vastaan, niin annamme synnit anteeksi, mutta emme suvaitse syntiä, niin että jätämme siitä huomauttamatta. Ensin tulee rukoilla syntiä tekevän puolesta ja sitten nuhdella häntä, jos rukous ei johda haluttuun tulokseen. (1Joh 4:16.) Syntiä tekevää on lupa nuhdella ja ojentaa häntä, että hän ymmärtäisi luopua synneistään ja tajuaisi syntiensä turmiollisuuden. (1Tim 5:20.) Syntiä tekevää vahingoittaa itseään ja niitä, keiden kanssa hän on. Synnin tekemiselle ei ole mitään hyväksyttävää järjellistä puolustusta vaan niistä tulee yksinkertaisesti päästä eroon Jumalan voimalla hänen vaikuttamansa mielenmuutoksen avulla.

Jumala kertoo syntisille sen, millaista on vaellus Kristuksen seuraajana ja lupaa vapauttaa syntien hallintavallasta jokaisen, joka tulee Jeesuksen kautta Isän tykö. Synti ei saa hallita kuolevaista ruumistamme, kun olemme armon alla emmekä enää lain alla. Jumalan armo kasvattaa meitä lain noudattamiseen ja käskyjen pitämiseen. Jumalan käskyt ovat edelleen

voimassa ja niitä on hyvä noudattaa. (Room 3:31; Matt 5:17-20; 1Kor 7:19; 1Joh 2:4-6; 5:3.) Käskyillä tarkoitetaan tässä kohden kymmentä käskyä ja rakkauden kaksoiskäskyä sekä uskoa Jumalan Poikaan. (2Moos 20:1-20; Matt 22:36-40; 1Joh 3:23,24.) Lain rikkojat joutuvat kiroukseen, mutta lain noudattajat palkitaan. Se ei ole ansiota, jos joku pystyy noudattamaan Jumalan lakia Pyhän Hengen voimalla.

Armo Jumalan voimana elämässä ja Kristuksen ristin veri pelastuksen perustuksena

On pelkkää Jumalan armoa, että olemme saaneet syntimme anteeksi uskon kautta Jumalan Poikaan ja syntyneet uudesti ylhäältä Jumalan lapsiksi. Kukaan ei voi pelastaa itseään omien tekojensa kautta tai oman hyvyytensä ansiosta. Ainoa pelastus on Kristuksen veri ja hänen täyttämänsä työ Golgatan ristillä meidän hyväksemme. Jos Jeesus ei olisi noussut ylös kuolleista, ei kukaan voisi päästä parempaan ylösnousemukseen ja pelastua. (1Kor 15:12-28) Jeesuksen ylösnousemus tapahtui koko maailman vanhurskauttamiseksi ja vapauttamiseksi kuoleman vallasta, mikä on pitänyt ihmiskuntaa pelossa ja orjuudessa. (Room 4:25.) Kuolema oli perkeleen vallassa, mutta nyt tuonelan ja kuoleman avaimet ovat Jeesuksen hallussa, joka voi vapautta kaikki ne, jotka hänen kauttaan Isän tykö tulevat. (Hebr 2:14-18; Ilm 1:17.)

Jeesus ei pelasta meitä vain kadotustuomiolta, mikä seuraa syntistä elämää, mielenlaatua ja synnin tekoja. Hän pelastaa meidät sitä ennen synniltä itseltään. Jeesus pelastaa meidät omalta itseltämme, joka on täynnä sulaa pahuutta synnin vallassa ollessaan. Omat himomme viettelevät meitä syntiin ja tottelemattomuuteen Jumalaa vastaan. Ainoa keino vapautua tästä synnin hallintavallasta on mennä itseensä ja tunnustaa syntinsä Jumalan edessä. Jos kadut syntejäsi ja tahdot niistä eroon mielenmuutoksen kautta, niin Jumala antaa sinulle synnit anteeksi Poikansa nimen tähden ja armahtaa sinua. Hän pukee sinut vanhurskaudellaan ja tekee sinusta Jumalan lapsen. Pääset Pyhän Hengen voimalla eroon syntisiteistä ja saat uuden mielenlaadun, mikä on vanhurskasten mieli ja Kristuksen mieli.

Jeesus vapauttaa meidät synnin hallintavallasta vaikuttamalla meissä mielenmuutoksen pois synnistä. Kun näemme synnin olevan syy pahaan oloomme ja ongelmiimme, voimme hyljätä synnin Jumalan voimasta ja tulla todellisesti vapaiksi. Kun mieli ei ole enää tehdä syntiä, niin meidän ei tarvitse tehdä sitä. Ihminen tekee sitä, mitä hänen mielensä tekee tehdä. Jos jonkun tekee mieli tehdä syntiä, niin hän tekee sitä sydämensä kyllyydestä ja mielihalusta. Jos joku vihaa synnin tekemistä, niin hän ei tee sitä. Jos joku rakastaa vanhurskauden tekemistä, niin hän tekee sitä sydämensä mielihalusta eikä Jumalan käskyjen pitäminen ole silloin raskasta. Jos joku elää syntiensä ja himojensa orjana, tarkoittaa se sitä, että hän rakastaa edelleen syntiä enemmän kuin vanhurskautta. Siinä on syy, miksi hän ei pääse vapaaksi synneistään.

Jos joku on syntiensä ja himojensa orja, niin hän pitää syntiä ja himojen tyydyttämistä hyvänä asiana. Hänen tulee nähdä himojen tyydyttämisen seuraus ja millaisia ne teot ovat, mitä hän tekee himojensa vallassa. Ovatko ne hyviä tekoja? Ovatko ne puhtautta? Ovatko ne pyhyyttä? Ovatko ne vanhurskauden tekemistä? Tuleeko niistä hyvä mieli ja tyytyväinen olo sen vuoksi, että on tehnyt jotakin hyvää vai onko hyvä olo seurausta synnillisistä nautinnoista? Vaivaako omatunto tekojen johdosta? Ovatko teot häpeällisiä tekoja, joita tulisi katua? Voisitko kertoa teoistasi muille ihmisille tuntematta häpeää ja esimerkiksi kerskata niistä, miten hyvin olet menetellyt? Ovatko tekosi mielestäsi sankarillisia hyviä uskon tekoja? Ovatko ne edes luvallisia?

On tekoja, jotka ovat luvallisia, mutta ne eivät rakenna. Näitä ovat mm. viinin juominen ruokajuomana ja epäjumalille uhratun lihan syöminen. (1Kor 6:12-20.) On typerää väittää, ettei Jeesus juonut alkoholipitoista viiniä ruoka- ja seurustelujuomana, koska häntä haukuttiin "syömäriksi ja viininjuojaksi". (Luuk 7:34.) Ellei viinissä olisi ollut "potkua", ei häntä olisi tarvinnut viininjuonnista haukkua. On kuitenkin varmaa, ettei Jeesus juonut itseään humalaan, sillä sellainenhan olisi syntiä. Mitään selkeää promillerajaa ei tässä kohden ole syytä antaa sille, miten paljon on luvallista viiniä juoda ja mikä menee yli kohtuuden. Tässä kohden on

lupa käyttää tervettä harkintaa ja aikuisen ymmärrystä. Annos tai kaksi annosta alkoholia ruoan kanssa on sopiva määrä, mutta sitä suurempi määrä menee hiljalleen jo synnin puolelle.

Haureuden (pornon) harjoittaminen, aviorikokset, homoseksuaalisuus, väkivalta, varastaminen ja valehteleväminen ovat jo vähäisessä määrin syntiä eikä niihin voida soveltaa kohtuullisuuden periaatetta. (1Kor 6:9-20; Gal 5:17-19.) Jumala ei suvaitse lainkaan synnin tekemistä, vaikka katsookin sitä hyvin pitkään läpi sormien antaen syntejä anteeksi. Me emme saa silti elää syntiä harjoittaen, vaikka Jumala on luvannut antaa syntejä anteeksi niitä katuville. Synnin harjoittaminen johtaa hyvin helposti paatumukseen ja sitä kautta katumattomuuteen. Suruton ihminen tekee syntiä sitä lainkaan katumatta eikä hän osaa tuntea häpeää syntiensä vuoksi. Hän voi toki teeskennellä katumusta ja häpeää sekä yrittää näyttää ulospäin uskovaiselta synneistään huolimatta. Jumalaa ei voi kukaan kuitenkaan huiputtaa. Selittelyt ja puolustelut eivät auta Jumalan edessä. Ellei sydän muutu suhteessa syntiin, ei kenellekään ole lupa julistaa vapautta synneistä Herran nimessä. Katumattomalle ei saa julistaa päästöä synneistä ripittäytyessä. (Luuk 17:1-5; Matt 16:19.) Jos joku julistaa synnit anteeksi jumalattomalle ja katumattomalle, tulee hän osalliseksi hänen synneistään. (1Tim 5:22.) Sellainen toiminta on väärään rauhaan tuudittamista, mikä ei jää rankaisematta Jumalan taholta.

Ellei Jumala olisi armollinen, ei kukaan voisi pelastua. Meitä ei pelasta se, että olemme vaeltaneet hyvin ja tehneet hyviä tekoja. Meitä ei pelasta se, että meillä on hyvä sydän ja olemme karttaneet pahaa. Jumala ei pelastanut meitä "vanhurskaudessa tekemiemme hyvien tekojen ansiosta vaan yksin armonsa kautta, synnyttämällä meidät uudesti ylhäältä." (Tiit 3:5.) Kukaan ei voi synnyttää itseään uudesti ylhäältä eikä antaa itselleen syntejä anteeksi. Vain Jumala voi antaa syntejä anteeksi ja herättää kuolleet ylös haudoistaan antaen heille ikuisen elämän. Tästä syystä sielujen pelastuminen on aina ja kaikille yksin armosta, kuitenkin uskon kautta meille, jotka hän on kutsunut yhteyteensä ja Poikansa valtakuntaan. (Efe 1:5; 2:8-10; Kol 1:13.)

Meidät pelastaa yksin se, mitä Jeesus Kristus on tehnyt meidän hyväksemme Golgatan ristillä ja noustessaan ylös kuolleista. Kun rakennamme tälle perustukselle, niin pääsemme Isän luokse taivaaseen. Elämäämme mahtuu tekoja, jotka eivät kestä päivän valoa, mutta Jumalan vaikuttamista teoista saamme kiitoksen itse Isältä. Näin on Raamatussa näistä asioista meitä opetettu. (1Kor 3:11-4:7; Room 2:28,29; 9:14-26; 2Tim 2:19-4:4.)

Jos olet syntynyt uudesti ylhäältä ja olet Jumalan lapsi, niin olet täysin pelastettu siitä hetkestä alkaen, kun tämä tapahtui sinulle. Sinä kelpaat Isälle Jumalalle sen perusteella, mitä Kristus on tehnyt hyväksemme. Me olemme Isän silmissä ikuisesti täydellisiksi tehdyt, Jeesuksen Kristuksen ruumiin ja veren uhrin kautta. (Hebr 9:14.) Jokainen Jumalan lapsi kelpaa Isälle ilman ansioita, ilman omaa hyvyyttä ja omia hyviä tekoja. Me olemme Jumalan tekoja, koska hän synnytti meidät uudesti ylhäältä. (Efe 2:10.) Jumalan tekoina saamme vaeltaa Jumalan pyhydessä ja puhtaudessa niin, että sekin on Jumalan armoa: armoa armon lisäksi. (1Kor 15:10) Jumala vaikuttaa meissä pyhää ja puhdasta vaellusta, joten emme voi ottaa siitäkään ansiota itsellemme. (Hebr 13:20,21; Room 15:17-19; Fil 1:6; 2:13; 2Kor 3:1-6,17,18; 1Tess 2:13.) Voimme kuitenkin kieltäytyä Jeesusta seuraamasta ja valita synnin tekemisen vanhurskauden palvelemisen sijasta.

Ihmisen vastuu omasta elämästään Jumalan edessä

Jumalan palveleminen on vapaaehtoista, joten olemme itse vastuussa siitä, miten uskomme ja miten usko vaikuttaa meissä tai miten Jumala meissä uskon kautta vaikuttaa. (1Piet 5:2; 1Kor 9:16,17.) Kaikki opetukset, missä kielletään ihmisen rajoitetun tahdon osuus pelastumisen prosessissa, uskoontulossa ja Kristuksessa pysymisessä, ovat harhaoppeja. Niiden kautta pyritään kieltämään ihmisen vastuu omasta elämästään Jumalan edessä ja lopputuloksena on väärä kuva Jumalasta. Jumala tuomitsee näiden oppien mukaan ihmisen täysin ihmisen tahdosta riippumattomin perustein, yksin sen mukaan, miten hän päättää ihmisen kohtalosta kysymättä lainkaan ihmisen mielipidettä synnin tekemisen ja uskomisen suhteen.

Totuudenmukaisen Raamatun tulkinnan mukaan Jumala antaa ihmisille mahdollisuuden palvella vanhurskautta tai syntiä ja tuomitsee siten oikein sen perusteella, miten valitsemme ja miten elämme elämämme. Rajoitetun tahdon kieltävässä opetuksessa ihmiselle ei ole tällaista valinnan vaihtoehtoa annettu vaan Jumala päättää sen, kuka palvelee vanhurskautta ja ihminen päättää sen, kuka palvelee syntiä. Näin ollen kadotukseen joutuvilla ihmisillä ei ole ollut koskaan ollut muuta vaihtoehtoa kuin palvella syntiä ja torjua Jumalan armo. Sen vuoksi he eivät voi olla oikeudenmukaisesti tilivelvollisia elämästään ja valinnoistaan Jumalalle.

Jumala ei voi tuomita ihmistä sellaisesta, mitä tämä ei voi tehdä synnynnäisen vajavaisuuden ja puutteiden vuoksi. Sellainen ihminen ei ole vastuussa teoistaan, joka ei voi tehdä muuta kuin syntiä, koska hän on syntynyt sellaiseksi. Jumalan armon torjuminen ei sekään ole syntiä eikä myöskään epäusko, jos muuta vaihtoehtoa ja todellista mahdollisuutta ei ole olemassa. Rajoitetun tahdon kieltävässä opetuksessa Jumala tuomitsee ihmisen epäuskon ja synnin tekemisen tähden kadotukseen, vaikka ei ole antanut Luojana ihmiselle muuta mahdollisuutta kuin tehdä syntiä ja olla epäuskoinen. Oikeudenmukaisuuden periaatteen mukaan Jumalalla ei ole oikeutta tuomita ihmistä muuten kuin sen perusteella, mitä ihminen olisi kyennyt tekemään ja uskomaan, mutta ei ole tehnyt eikä uskonut, vaikka se olisi ollut hänelle mahdollista.

Kun joku on uskonut evankeliumin sanan ja Herraan Jeesukseen, niin hän on syntynyt uudeksi Jumalan ihmiseksi eli hän on uusi luomus. (2Kor 5:17) Hänessä on silloin Pyhä Henki sinettinä ja vakuutena siitä, että hän kuuluu Jumalalle ja pelastuu. (Efe 1:13,14; 4:30; 2Kor 1:21,22.) Hän on silti edelleen vastuussa uskonsa sisällöstä ja elämästään Jumalalle. (2Kor 5:10; Room 14:10-12.) Jumala ei pääätä sitä, mihin tai keneen me uskomme ja keneen luotamme. Sen asian päätämme me: jokainen, kenet Jumala Jeesuksen tykö kutsuu ja joka hänessä vaeltaa. Kehotukset pysyä Jumalan armossa ja uskossa olisivat ihan typeriä, jos uskosta ja armosta ei voitaisi luopua. (Apt 13:43; 14:22) Yhtä typerää olisi jossitella, "jos pysytte uskossa ja siihen perustautuneina", "jos joku ei pysy Kristuksessa". (Kol 1:21-23; 1Kor 15:1-3; Joh 15:1-6; Room 11:17-23.) On lähestulkoon käsittämätöntä, että kristityksi itseään sanovat ihmiset voivat opettaa sellaista oppia, jonka mukaan kerran uudesti syntynyt ja Pyhän Hengen saanut ihminen ei voi langeta pois uskosta, menettää Pyhää Henkeä ja joutua kadotukseen. Raamatussa opetetaan päinvastaista niin selkeällä tavalla, että vain pimeyden henki voi saada jonkun ajattelemaan toisin. (Luuk 8:13; Room 11:17-23.)

Jos joku lähtee tekemään syntiä omassa elämässään, niin hän joutuu uudestaan tuomion alle. (Hebr 3:12-4:13; 6:1-18; 10:25-31; 2Piet 2:20-22.) Oksa, joka on Kristuksessa, mutta ei tuota hyvää hedelmää, hakataan pois ja heitetään tuleen. (Joh 15:1-6.) Jos joku ei pysy Kristuksessa uskon kautta, niin hänet hakataan irti jalosta öljyjuustasta eikä Jumala ole säästävä häntä vaan tuomitsee luopuneet ankarasti. (Room 11:17-23.) On syntiä, joka on kuolemaksi ja syntiä, mikä ei ole kuolemaksi. (1Joh 5:14-20.) Tahallinen synnissä eläminen paaduttaa kenet tahansa ja aiheuttaa hengellisen kuoleman, eron Jumalasta. (Efe 2:1-3; Jes 59:1-3; Hebr 10:25-31.) Pyhästä Hengestä osalliseksi tullut ihminen voi joutua kadotukseen, ellei valvo ja rukoile vaan lähtee noudattamaan villitseviä henkiä ja uskoo valheita, harhaoppeja. (Hebr 6:5; 1Tim 4:1-11.)

Jos joku luulee, ettei hän voi menettää Pyhää Henkeä eikä luopua uskosta – häntä ei voi kukaan eksyttää – niin hän on kaikkein suurimmassa vaarassa eksyä ja joutua uudestaan tuomion alle. Paholainen eksyttää nimenomaan sellaisen, joka luulee, ettei hän voi eksyä. Sellainen luulo on ylpeyttä ja itsekkyyttä. Valitettavan monet ovat hylänneet Raamatun uskonsa perusteena ja uskovat, etteivät he voi joutua kadotukseen, kun ovat tulleet kerran uskoon. Osa näistä henkilöistä ei ole tullut koskaan aidolla tavalla uskoon vaan on pelkkiä käännynnäisiä. Osa on syntynyt uudesti ylhäältä, mutta on sitten alkanut pelätä sitä, ettei pysy uskossa ja Kristuksessa, jos pelastus on kiinni hänen tahdostaan. Kuultuaan harhaopeista, joissa luvataan varma pelastuminen hänen tahdostaan riippumatta, on hän uskonut valheen ja eksynyt pois totuudesta.

Nämä "kerran pelastunut on aina pelastunut" –opin kannattajat osaavat perustella näkemystään taitavasti tarkoitushakuisia ja asiayhteydestä irrotettuja Raamatun kohtia

lainaamalla. Harhaopit syntyvät mm. sillä tavalla. Ne vaikuttavat Jumalan sanan opetukselta, jos ei tutkita sitä, mitä apostolit ja profeetat ovat tarkoittaneet niillä sanoilla alun perin sanoa. Mikä tahansa oppi voidaan muodostaa siten, että lainataan asiayhteydestä irrotettuja jakeita ennalta valitun opin tueksi. Ne ovat näennäisestä jumalisuudesta huolimatta turmelevia harhaoppeja, mistä Jumalan lasten tulee sanoutua jyrkästi irti.

Mainitun harhaopin opettajat sanovat kyllä, että heidänkin tahtoaan tarvitaan eikä Jumala pelasta heitä heidän tahtoaan vastaan. He eivät vain voi tahtoa muuta kuin pelastua Jumalan tahdon mukaan ja pysyä siten Kristuksessa, koska Jumala vaikuttaa heissä sitä tahtomista. Jos joku sitten luopuu kristityn vaelluksesta ja kieltää Herran, ei hän ollutkaan aito kristitty näiden harhaoppisten mielestä. Joku voi jopa uskoa ja pitää totena Raamatun asioita, mutta ellei hän pelastu, niin ei hän ole ollut koskaan Jumalan lapsi, mikäli opin kannattajat ovat oikeassa. He joutuvat itsekin kamppailemaan jatkuvasti sen puolesta, että tekisivät elämässään Jumalan tahdon ja osoittaisivat siten pyhällä vaelluksellaan olevansa Jumalan lapsia eikä valheveljiä. Heidän elämänsä on itse asiassa hyvin tuskaista ja toisaalta heidän sydämensä laatu on erittäin ylpeä. Heidän missionsa on julistaa omaa harhaoppiaan muille kristityille, koska suunta on pelkästään siihen oppiin päin eikä sieltä poispäin. En tunne yhtäkään sen harhaopin omaksunutta veljeä, joka olisi joskus luopunut siitä opista, mutta moni on jäänyt sen lumoihin luovuttuaan sitä ennen Jumalan sanasta ja vastuusta oman elämänsä suhteen Jumalan edessä.

Kuulostaa erittäin nöyrältä, että Jumala vastaa yksin pelastuvien kohtalosta eikä ihminen voi mitenkään myötävaikuttaa valituksi tulemiseensa ja Kristuksessa pysymiseensä. Se antaa joillekin yliluonnollisen voiman tunteen ja varmuuden omasta pelastumisesta. Se johtaa kaikkien kohdalla myös ylimielisyyteen niitä kohtaan, jotka pitävät kiinni Raamatun ilmoituksesta, jonka mukaan myös uudeksi syntynyt ja Pyhästä Hengestä osallinen ihminen voi joutua kirouksen alle, kadotukseen. Se, mikä vaikuttaa nöyrältä, onkin erittäin suurta ylpeyttä ja luottamista omaan itseensä väärän opin kautta. Jos et voi langeta, niin sinä luotat itseesi etkä Jumalaa. Näin me sen asian ymmärrämme, jotka olemme pitäneet kiinni Jumalan sanasta ja sanoutuneet irti toisin ajattelevista. Yhteistyö tästä asiasta eri tavalla uskovien välillä on mahdotonta ja Jumalan tahdon vastaista.

Jos ihminen ei voi vaikuttaa mitenkään omalla tahdollaan pelastetuksi tulemiseen, on se silloin yksin Jumalan päätettävissä oleva asia. Silloin Jumala päättää ihmisen puolesta sen, mihin, miten ja keneen ihminen uskoo. Jumala päättää uskon opillisen sisällön ja vanhurskaan vaelluksen. Ihmisellä ei ole silloin mitään vastuuta omasta elämästään. Tämä on vastoin sitä, mitä Raamatussa opetetaan. Myös uskovainen on vastuussa teoistaan ja uskonsa sisällöstä Jumalalle. Samasta oppimateriaalista eli Raamatusta on mahdollista muodostaa vaikka minkälaisia oppeja ja joutua eksyksiin, väärän hengen viettelemäksi ja uskoa valheita. Oppi ihmisen rajoitettua tahtoa vastaan pelastumisen yhteydessä on valhe, mihin jotkut ovat langenneet. Jos joku ymmärtää tämän asian ja haluaa kantaa omasta elämästään vastuun Jumalan edessä ymmärtäessään sen, että on hänen vastuullaan päättää yksittäiset teot ja uskon sisältö, mitä tunnustaa ja noudattaa, niin hän voi vapautua valheen verkosta, mikä sitoo harhaoppiset syntiä palvelemaan. Synti on useimpien tähän harhaoppien langenneiden kohdalla ulkokultaisuuden peitossa eli he tekeytyvät hurskaaksi ulospäin ja palvelevat Jumalaa, mutta heidän sydämensä on vieras Herralle. Tuskinpa kovin moni tämän harhan omaksuneista on aitoja Jumalan lapsia, koska oppi antaa Jumalasta kuvan väärämielisenä tuomarina ja riistää ihmiseltä vastuun omasta elämästään Jumalan edessä.

Isän kirkastuminen pyhissä

Jeesus sanoi, että Isä kirkastuu niissä opetuslapsissa, jotka tuottavat hyvää hedelmää. (Joh 15:8.) Jos joku pysyy Kristuksessa uskon kautta, niin Jumala hänessä kasvaa ja vanha ihminen saa vähentyä. (Joh 3:30) Kristus saa muodon niissä, jotka seuraavat Jeesusta ja kieltävät itsensä joka päivä eli eivät antaudu palvelemaan syntiä uskoon tulonsa jälkeen. (Gal 4:19; 5:22-26.) Ne, jotka Kristuksessa Jeesuksessa ovat, ovat naulinneet himonsa ja halunsa

ristille. He eivät suostu noudattamaan lihan pyyteitä ja vaatimuksia, kun himot viettelevät meitä syntiin. Jumalan tahdon mukaan eläminen tarkoittaa synnistä lakkaamista ja Jumalan tahdon tekemistä. (1Piet 4:1-9.) Jeesuksen ja apostolien opetuksen mukaan vain ne pelastuvat, jotka tekevät elämässään Jumalan tahdon – muut joutuvat kadotukseen. (Matt 7:21-29; 1Joh 2:15-17.) Paavalin seuralaiset jopa rukoilivat sen puolesta, että kolossalaiset olisivat pysyneet vahvana kaikessa siinä, mikä on Jumalan tahto. (Kol 4:12.) Opetus, jonka mukaan Jumalan tahdon tekeminen ei ole mahdollista edes kristitylle, jossa Pyhä Henki vaikuttaa, ei ole Jumalasta. Sellainen opetus on kuitenkin yleistynyt laittomuuden aikana, jota nyt elämme.

Miten kirkastamme Isää Jumalaa kuolevaisissa ruumiissamme? Paavalin opetuksen mukaan siihen tarvitaan synnistä lakkaamista ja erityisesti haureuden synnistä pidättäytymistä. (1Kor 6:13-7:1.) Me olemme kalliisti ostetut, joten meidän tulee kirkastaa Jumala ruumiissamme ja hengessämme luopumalla haureuden synneistä. Kaikki muut synnit ovat ruumiin ulkopuolella, mutta haureuden harjoittaja tekee syntiä omaa ruumistaan vastaan. Tiedämme tämän niistä häpeällisistä teoista, mihin monet ovat syyllistyneet.

Jumala tuomitsee haureelliset ja avionrikkajat. (Hebr 13:4.) Pornon harjoittajat eivät peri tämän perusteella taivasten valtakuntaa. (1Kor 6:9-11; Gal 5:19-21.) Silti suuri osa kristityistä on ryhtynyt harjoittamaan pornoa eikä osaa ottaa enää vaimoaan pyhyudessa ja kunniaissa niin kuin Paavali opetti. (1Tess 4:4,5) Sukupuolinen kanssakäyminen puolison kanssa tulee olla toista kunnioittavaa eikä halveksuvaa. Rakkaus ei tee lähimmäiselle mitään pahaa, joten tätä tulee noudattaa myös aviovuoteessa. Toista ei saa pakottaa sellaiseen, mitä tämä ei halua tehdä ja siveellinen käytös on rakkautta, mutta haureellinen tuomittavaa. Sukupuolisesta kanssakäymisestä ei saa pidättäytyä ilman pätevää syytä, joten liallinen pidättyväisyys on myös syntiä, mistä tulee luopua. Puolisoiden tulee sovittaa halunsa yhteen siten, että halukkaampi hillitsee itseään ja haluttomampi pyrkii innostumaan asioista useammin sekä enemmän. Pohjatyö onnistuneelle seksielämälle tehdään sängyn ulkopuolella. Jos puoliset kohtelevat toisiaan huonosti sängyn ulkopuolella, on turha odottaa lämpöä ja rakkautta aviovuoteessa.

Jos joku ei saa itselleen vaimoa, niin hänen tulee pyrkiä elämään selibaatissa ja pitää itsensä puhtaana. (1Kor 7:1-11; 2Tim 2:22.) Tämä on Paavalin ohje naimattomille. Sama ohje koskee leskiä ja niitä, jotka joutuvat muusta syystä pidättäytymään aviollisista iloista. Puhtaus ja pyhyys ovat tavoitteita, mitä kohden Jumala omiaan kuljettaa, vaikka sitä kohden kompuroiden kuljettaisiin.

Kristitty ei kirkasta Jumalaa omassa ruumiissaan tekemällä syntiä. Vain vanhurskauden palveleminen kirkastaa Jumalan ruumiissamme. (Room 6:1-23.) Jumala voi tehdä meissä ihmeitä, niin että mieleemme muuttuu pois synnistä, jos vain tahdomme sitä. Vasten tahtoomme ei pyhä vaellus onnistu. Jos mielihalu on tehdä syntiä ja elämme himojen orjana, kuulostavat vaatimukset pyhyyteen vastenmielisiltä ja aiheuttavat meissä vihaa. Kun sydämen asenne on oikea, kuulostavat lupaukset Jumalan pyhyydestä ja puhtaudesta houkuttelevilta, mikä saa meidät tavoittelemaan sitä omaan elämäämme. Näin oma tahtomme vaikuttaa sen, miten vaellamme: Jumalan tahdon mukaan vai sitä vastaan.

On ihmisiä, jotka kiistävät ihmisen tahdon osuuden pyhään vaellukseen ja Kristuksessa pysymiseen. Heidän mielestään Jumala vaikuttaa uskovien tahtomisen ja tekemisen eikä ihmisen omaa tahtoa kysyt. (Fil 2:13.) Nämä ihmiset eivät ymmärrä sitä, millä tavalla Jumala vaikuttaa ihmisen tahtoon. Jumala vaikuttaa ihmisten mieliin sanansa kautta, vetoamalla meidän tahtoomme. Jumalan sana vetää ihmisiä puoleensa ja saa heidät tahtomaan asioita Jumalan tahtomalla tavalla. Toisissa Jumalan sana vaikuttaa päinvastaisella tavalla: he inhoavat Jumalan sanaa, koska se kieltää synnin tekemisen ja vaatii ihmiseltä vanhurskasta elämää. Nämä ihmiset eivät halua luopua synneistään vaan etsivät niille verukkeita ja puolustuksia, miten voisivat jatkaa synnin harjoittamista ja pysyä pyhien yhteydessä, jos he ovat uskonnollisia. Tästä aiheutuu aina riitaisuutta ja hajaannusta seurakunnassa. (Jda 1:1-23.)

Jumalan vaikuttamista ihmisen tahtoon sanansa kautta voidaan verrata mihin tahansa mielipidevaikuttamiseen. Jokainen ihminen pyrkii vaikuttamaan toisiin ihmisiin ja heidän mielipiteisiinsä sanoillaan sekä omalla esimerkillään. Myös Jumala pyrkii vaikuttamaan ihmisten mieliin kertomalla heille siitä, mikä on hyvää ja otollista hänen silmissään. Jos joku ihminen pitää Jumalan puhetta oikeana, ottaa hän sen ilomielin vastaan ja ojentautuu elämässään Jumalan tahdon mukaan. Jumala ei siis vaikuta meihin vasten tahtoamme vaan kysyy meiltä, tahdommeko ottaa vastaan sen, mitä Jumala meille tarjoaa. Näin vastuu omasta elämästä säilyy ihmisellä loppuun asti, vaikka hän lähtisi Jeesusta seuraamaan. Jos joku ei ota joka päivä omaa ristiään ja kiellä itseään, ei hän voi olla otollinen Jeesukselle. (Luuk 9:23-26.) Jumala ei ole vastuussa itsensä kieltämisestä vaan ihminen on.

Syntien anteeksiantamuksen mukana seuraa aina lupaus siitä, että Pyhä Henki auttaa ihmisiä elämään Jumalan tahdon mukaan ja pitämään Jumalan käskyt. Jeesus ei pelasta meitä vain kadotustuomiolta vaan synniltä sitä ennen. Kun olemme vapaat synnin hallintavallasta, pääsemme ymmärtämään sen, miten hyvä asia pyhä vaellus ja vapaus synnistä on. Siihen asti joudumme taistelemaan Jumalan tahtoa vastaan ja etsimään monenlaisia puolusteluja lihalliselle mielenlaadulle sekä synnin tekemiselle. Ellemme pääse tästä lihallisesta mielenlaadusta eroon ja lopeta vilpillistä elämää, käy meille niin kuin kahdella tiellä mutkittelijalle käy: hän kaatuu kerralla ja ruhjoo itsensä kompastuskiveen, pelastuksemme kallioon eli Kristukseen. (Snl 28:18; Room 9:32,33; 1Piet 1:1-12.)

Vastuu omasta elämästä ja pelastuminen oman tahtomme mukaan ei tarkoita sitä, että ansaitsemme pelastumisen. Itse asiassa pelastuminen ei ole kiinni "omasta tahdosta" tai "hyvästä vaelluksestamme" vaan Jumalan tahdosta, kun menemme hieman syvemmälle Raamatun opetukseen tässä asiassa. Tämä ei tarkoita sitä, että mitätöimme oman tahdon merkityksen uskoontulossa ja Kristuksessa pysymisessä. Se tarkoittaa sitä, että pelastumme, kun hyväksymme Jumalan tahdon omassa elämässämme ja noudatamme sitä. Ne pelastuvat, jotka tekevät Jumalan tahdon. (Matt 7:21-23; 1Joh 2:15-17) Jumalan tahdon tekeminen on kuitenkin vapaaehtoista. Jumala antaa voiman hänen tahtonsa tekemiseen, jos joku vain tahtoo alistua hänen tahtoonsa. Näin pelastuminen on sittenkin kiinni Jumalan tahdosta ja hyvydestä eikä ihmisen omista kyvyistä. Kaikki saavat kyvyn olla uuden liiton Jumalan palvelijoita, jotka ottavat vastaan Jumalan armon ja Herran Jeesuksen hänen tahdostaan. (2Kor 3:1-6.) Silloin jumalattoman ihmisen lihallinen tahto saa väistyä ja uuden luomuksen jumalallinen tahto hyvän tekemiseen tulee tilalle.

Jumala vaikuttaa ihmisten tahtoon, jolloin Jumalan tahdon tekeminen tulee mahdolliseksi. Kristuksen veri puhdistaa sydämemme palvelemaan elävää Jumalaa, kun saamme synnit anteeksi hänen verensä ansiosta ja uskon kautta. (Hebr 9:14; 1Joh 1:7-2:2; Room 3:19-4:8.) Tämän jälkeen hyvä omatunto säilyy, jos tahdomme vaeltaa Jumalan tahdon mukaan ja teemme sen.

"Rukoilkaa meidän edestämme; sillä me tiedämme, että meillä on hyvä omatunto, koska tahdomme kaikessa hyvin vaeltaa." (Hebr 13:18; vrt. 1Piet 3:9-19.)

Niillä on tahrainen omatunto, jotka rikkovat tieteen tahtoen Jumalan tahtoa vastaan. (Tiit 1:15,16.) He ovat hyviin tekoihin kelvottomia, vaikka tunnustaisivat suullaan olevansa Jeesuksen seuraajia. Suun tunnustus ei auta mitään, jos sydän on vieras Herralle. (Matt 15:1-9.) Jumala tuntee omansa ja käskee heidän luopua vääryydestä. (2Tim 2:19-26.) Ellei tätä tapahdu, niin siitä ei seuraa hyvä. Kadotus on niiden palkka, jotka vaeltavat himojensa mukaan ja luopuvat pyhityksestä. Vastuu on ihmisen, mutta voima tulee Jumalalta, jos joku vain tahtoo vaeltaa Jumalan pyhyydessä ja puhtaudessa. (1Piet 1:1-25.) Valituille tämä on ilosanoma, koska pelastumme synnistä, mutta syntiä rakastaville tämä on kuoleman tuoksu kadotukseksi. (2Kor 2:14-17.)

Isän kirkastaminen tarkoittaa samaa kuin Jeesuksen Kristuksen nimen kirkastuminen hänen pyhissään. (2Tess 1:11,12.) Jeesuksella on Isänsä Jumalan nimi. (Joh 5:43; Fil 2:9-11; Jes 9:5.) Hänen nimensä tarkoittaa "Jumala pelastaa" tai "Herrassa on pelastus". Niinpä Jumala tietää pelastaa kiusauksesta hurskaat, mutta hän pahoin tuhoaa jumalattomat, koska nämä eivät alistu hänen tahtoonsa vaan jäävät elämään syntiensä orjuudessa.

Tässä on vielä pari sanan paikkaa lohdutukseksi niille, jotka kärsivät synneistään ja omatunto soimaa heitä. Jumala on se, joka tekee työtään meissä ja vaikuttaa tahtomista sekä tekemistä. Meidän tulee vain ojentautua sen sanan mukaan, mitä kuulemme ja saamme voiman Jumalalta. Vanhurskas mielenlaatu on parempi vaihtoehto kuin lihallinen kapina ja vihollisuus Jumalaa vastaan eli mielihalu kaiken synnin tekemistä kohti. Vanhurskas pelastuu vaivoin, mutta miten käy jumalattoman ja syntisen? (1Piet 4:12-19.)

"Sitä varten me aina rukoilemmekin teidän puolestanne, että meidän Jumalamme katsoisi teidät kutsumisensa arvoisiksi ja voimallisesti saattaisi täydelliseksi kaiken teidän halunne hyvään ja teidän uskonne teot, että meidän Herramme Jeesuksen nimi teissä kirkastuisi ja te hänessä, meidän Jumalamme ja Herran Jeesuksen Kristuksen armon mukaan." (2Tess 1:11,12.)

"Mutta rauhan Jumala, joka on kuolleista nostanut hänet, joka iankaikkisen liiton veren kautta on se suuri lammasten paimen, meidän Herramme Jeesuksen, hän tehköön teidät kykeneviksi kaikkeen hyvään, voidaksenne toteuttaa hänen tahtonsa, ja vaikuttakoon teissä sen, mikä on hänelle otollista, Jeesuksen Kristuksen kautta; hänelle kunnia aina ja iankaikkisesti! Amen." (Hebr 13:20,21.)

"3. Minä kiitän Jumalaani, niin usein kuin teitä muistan, 4. aina kaikissa rukouksissani ilolla rukoillen teidän kaikkien puolesta, 5. kiitän siitä, että olette olleet osallisia evankeliumiin ensi päivästä alkaen tähän päivään saakka, 6. varmasti luottaen siihen, että hän, joka on alkanut teissä hyvän työn, on sen täyttävä Kristuksen Jeesuksen päivään saakka. 7. Ja oikein onkin, että minä näin ajattelen teitä kaikkia, koska te olette minun sydämessäni, te, jotka sekä ollessani kahleissa että evankeliumia puolustaessani ja vahvistaessani olette kaikki minun kanssani armosta osalliset. 8. Sillä Jumala on minun todistajani, kuinka minä teitä kaikkia ikävöitsen Kristuksen Jeesuksen sydämellisellä rakkaudella. 9. Ja sitä minä rukoilen, että teidän rakkautenne tulisi yhä runsaammaksi tiedossa ja kaikessa käsittämässä, 10. voidaksenne tutkia, mikä paras on, että te Kristuksen päivään saakka olisitte puhtaat ettekä kenellekään loukkaukseksi, 11. täynnä vanhurskauden hedelmää, jonka Jeesus Kristus saa aikaan, Jumalan kunniaksi ja ylistykseksi." (Fil 1:3-11.)

On siis Jumalan armoa, että vaellamme Jumalan tahdon mukaan pyhää ja puhdasta elämää, mutta Jumalan armo ei vaikuta meissä vasten tahtoa vaan meidän tulee suostua Jumalan pelkoon. (Snl 1:20-32; 2Kor 5:11; 1Kor 15:10.) Kun luet Uuden Testamentin kehotuksia, niin huomaat, miten apostolit vetoavat jatkuvasti kristittyjen tahtoon, että nämä taipuisivat tekemään Jumalan tahdon omassa elämässään. Se ei ole mikään itsestään selvyys vaan vaatii itsensä kieltämistä ja alistumista, nöyrytymistä Jumalan väkevän käden alle, että hän voi meitä heikkoja auttaa. Vain heikot pärjäävät Jumalan tiellä ja heikon tunnistaa siitä, ettei hän elä synnissä. Paavali oli heikko ja vaelsi Jumalan tahdon mukaan. Olkaamme mekin yhtä heikkoja kuin Paavali, jotta Jumalan voima saa asettua meihin asumaan hänen armostaan. (2Kor 12:9.)

Luominen

Maailma ei ole syntynyt sattumalta vailla älykästä suunnittelua ja ohjausta. On mahdotonta, että aine on syntynyt itsestään, samoin kuin tila, mihin aine on levittäytynyt. Aine on atomitasolla kuin pienoisarvoisuus. Minihiukkaset vaeltavat atomin ytimen ympärillä ja sidosvoima pitää aineen kasassa. Aine on enimmäkseen tyhjää avaruutta, missä ainehiukkaset

liikkuvat nopeudella, mitä on vaikea mitata tai käsittää. Aineen järjestäytyminen atomeiksi, molekyyleiksi ja monimutkaisiksi biologisiksi rakenteiksi on nerokkaan suunnittelun sekä toteuttamisen taidonnäyte. Vain älykäs suunnittelija voi olla kaiken olevaisen takana.

Jumala antaa Luojana vastauksen elämän perimmäisiin kysymyksiin. Mistä kaikki on saanut alkunsa? Miten elämä on syntynyt? Raamatusta löytyy vastaus näihin kysymyksiin. Jumala loi sanallaan ja Poikansa kautta kaiken se, mitä on olemassa. (Psa 33:6; Hebr 1:1-13; Kol 1:15-17; Ilm 4:11) Ilman Jumalaa ei voisi olla mitään muutakaan. Ennen kuin oli mitään muuta, oli Jumala ja hänen Poikansa, jonka kautta kaikki on luotu. (Snl 8:22-31; Mka 5:1.) Nykyisen maailman alkuhetki sijoittuu luomiskertomuksen alkuun. (Gen 1:1.) Sitä ennen oli vain Jumala ja se, mitä Jumala tietää, mutta ei ole ilmoittanut meille sanassaan. Elämme nyt tätä maailmanaikaa ja odotamme tulevaa, ikuista autuutta Jumalan luona taivaassa. Sinne eivät pääse kuitenkaan kaikki ihmiset vaan ainoastaan ne, jotka ovat valitut ja pyhät.

Luonto on järjestäytynyt hyvin tarkasti siten, että jokaisella luodulla olenolla on oma paikkansa ekosysteemissä. Eliöt ovat riippuvaisia toisistaan: yhden eliön kuollessa sukupuuttoon tai kadotessa paikallisesti, vaikuttaa se monien muiden eliöiden elämään ratkaisevalla tavalla. Elleivät eliöt pysty tulemaan toimeen muulla tavoin hyödyllisen saaliseläimen, pölyttäjän tai muut yhteistyömuodon kadottua, kuolevat nekin sukupuuttoon. Ravintoketju muodostuu siten, että sen huipulla on petoeläimiä ja ihminen, alimmilla tasoilla on planktonia ja muita pieneliöitä sekä kasvillisuutta. Näyttää siltä, että luodut olennot on luotu kuoleman ja elämän kiertokulkua ajatellen. Raamatun ilmoitus ei ole suoraan tällaista näkemystä vastaan. Etenkin hyönteisten ja veden elävien maailma näyttää olevan luotu elämän ja kuoleman kiertokulkua varten alusta asti.

Jotkut uskovat, ettei ihmisellä tai eläimillä ollut tapana tai lupa syödä eläimiä ennen kuin 1667 vuotta luomisen jälkeen, kun vedenpaisumus oli ohitse. (Gen 9:3.) Jumala antoi maalla elävillä olennoille alussa vain kasvit ravinnoksi. (Gen 1:29,30.) Eläinten surmaaminen ei ole silti ollut kiellettyä, koska Jumala surmasi eläimen jo paratiisissa ja puki sen nahan ihmisen ylle. (Gen 3:21.) Myös Aabel surmasi karitsan laumastaan ja antoi uhriksi Herralle, minkä uhrin puoleen Herra katsoi. (Gen 4:4.) Eläinten tappaminen ei ole ollut siten syntiä alusta asti eikä ole vielääkään. Voi silti olla siten, ettei ainakaan ihminen käyttänyt eläimiä ravinnokseen ennen kuin vedenpaisumuksen jälkeen, vaikka tästä ei kannata päätään pantiksi panna.

Eläimet ovat voineet surmata toisiaan jo tätä ennen, sillä niillä ei ole samanlaista iankaikkista arvoa Jumalan edessä kuin ihmisillä. Eläinten kärsimys ja kuolema eivät tunnu vaivaavan Jumalaa, joka on määrännyt eläinuhrit Mooseksen kautta ja pyytänyt niitä jo sitä ennen mm. Aabrahamilta. (Gen 15:9; 22:13.) Vedessä elävät olennot ovat ilmeisesti olleet alusta asti nykyisen kaltaiseen ekojärjestelmään perustuvia. On merkille pantavaa myös se, ettei Jumala säästä jumalattomien ihmisten elämää missään vaiheessa Raamatun kertomuksia. Jumala on riistänyt hengen miljoonilta ihmisiltä vedenpaisumuksen, sotien ja muiden rangaistusten kautta, joko suoraan tai käskemällä Israelin kansan surmata vihollisiaan. Kärsimyksen tuottaminen ihmiselle tappamisen ja kuoleman kautta ei ole siten Jumalalle vierasta. Toisaalta, hän antoi Poikansa alttiiksi mitä raaimmalle kuolemalle, vaikka tämä ei ollut tehnyt mitään syntiä elämänsä aikana. Hän otti siten kantaakseen maailman synnit ja toi valoon elämän niille, jotka antavat sovittaa itsensä Jumalan kanssa ja ottavat vastaan Jumalan armon.

Jumala ei tahdo ensisijaisesti hävittää ihmisiä vaan on pitkämielinen, niin että katsoo syntejä pitkään lävitse sormien ennen kuin antaa vihansa kohdata täydessä määrässä synnin tekijöitä. Vielä senkin jälkeen hän kutsuu monia pois synneistä, että saisi siunata heitä vanhurskauden tähden. Synnin tekeminen johtaa aina kirouksen alle joutumiseen, mutta vanhurskauden tekeminen siunauksiin. Jos joku joutuu kärsimään vanhurskauden tähden, niin se on Jumalan totista armoa, mutta ei synnistä aiheutuvaa kirousta. (1Piet 2:13-25) Jeesuksen nimen tähden kärsiminen on suurin kunnian osoitus ihmistä kohtaan, mikä häntä voi kohdata. Marttyyrius on tuttua kristityille, joita on aina vainottu ja tapettu. Juutalaiset ovat toinen kansa, mikä on joutunut kokemaan kovia historian aikana, osittain omien syntiensä vuoksi. Kristitty ei saa kuitenkaan kärsiä syntiensä vuoksi, koska synnin tekeminen on meiltä kielletty.

Evoluutioteorian puolustajat ovat vastustaneet luomiskertomusta mm. sen vuoksi, että maailmassa on niin paljon sairautta, vammaisuutta, onnettomuuksia, kärsimystä ja kuolemaa. Millainen Jumala sallisi kaiken tämän? Jos Jumala olisi olemassa, täytyisi hänen olla jonkin sortin sadisti. Ekojärjestelmä perustuu lisäksi eloonjäämisen kamppailuun. Toisen kuolema on toisen elämä ja päinvastoin. Vain kelpoisimmat eliöt selviytyvät ja jatkavat sukuaan. Kevottomat eli sellaiset, jotka eivät sopeudu ympäristöönsä tai ovat muuten heikkoja, joutuvat väistymään vahvempien yksilöiden ja lajien tieltä. Näin evoluutioteorian avulla selitetään lajien kehitystä yhä kelpoisempia lajeja kohti. Ihminen on tämän teorian mukaan vain yksi kehitysvaihe lajien evoluutiossa, minkä lopputulosta ei tiedetä. Ainoa, mistä ollaan yhtä mieltä, on tämän maailmankaikkeuden loputon laajentuminen ja kylmeneminen, mikä johtaa kaiken elämän päättymiseen tähtien sammussa miljardien vuosien päästä. Ilman Jumalaa ei ole toivoa ikuisesta elämästä ja uuden universumin syntyminen sattumalta ilman ohjausta ei ole kovin todennäköinen vaihtoehto. Silti monet uskovat, että tämä universumi on syntynyt sattumalta ilman ohjausta ja älykstä suunnitelmaa.

Jumalan sanan ilmoituksen mukaan ihmiset on myyty saatanalle, koska he ovat langenneet syntiin. (Jes 50:1; 52:3.) Tässä kaupankäynnissä ei käytetty rahaa maksuvälineenä. Ihmiset ovat tehneet syntiä vapaasta tahdostaan ja heistä on tullut Jumalan vihollisia. Jokainen jumalaton kapinoi mielessään Jumalan tahtoa vastaan ja tekee syntiä. Synti on vääramielistä pahan tekemistä, mikä vahingoittaa Jumalan luomia ihmisiä, synnin tekijää ja hänen läheisiään. Tästä syystä synti on aina myös syntiä Luojaan vastaan, koska Jumala on tehnyt kaikki ihmiset, antanut meille hengen, elämän ja kaiken. (Apt 17:25.) Maailma elää synnin vuoksi tottelemattomuuden henkivallan alaisuudessa. (Efe 2:1-3.) Koko maailma on pahan vallassa, mutta se paha ei ryhdy niihin, jotka ovat Kristuksen Jeesuksen omia. (1Joh 5:17-20) Pimeyden henkivallat villitsevät ja viettelevät ihmisiä syntiin, tottelemattomuuteen Jumalaa vastaan. (Efe 6:11-13; Ilm 20:8; 2Kor 2:11.)

Synti saa aikaan inhimillistä kärsimystä ja kuolemaa. Jumala tahtoo, ettei kukaan tee syntiä. Hän antaa ihmisille voiman ja viisauden vastustaa syntiä, jos joku vain tahtoo noudattaa hänen tahtoaan. Jumala on antanut meille loistavan käskykokoelman, mitä noudattamalla kukaan ei kärsisi. Nämä käskyt ovat kymmenen käskyä, jotka Herran enkeli antoi Moosekselle Siinain vuorella. (2Moos 20:1-20.) Näitä käskyjä ei ole kumottu vaan ne ovat edelleen onnellisen elämän ohjenuora. (Matt 5:17-20; Room 3:31.) Jumalan lapsen tulee noudattaa Jumalan käskyjä, sillä näin on Raamatussa kauttaaltaan kerrottu. (Psa 19:20; 119:34,35; Joh 14:21-24; 1Kor 7:19; 1Joh 2:3-6; 5:3.) Jos kaikki ihmiset noudattaisivat Jumalan lakia, ei kukaan tekisi syntiä ja vahingoittaisi Jumalan luomaa ihmistä.

Kymmenestä käskystä neljä ensimmäistä käsittelee ihmisen ja Jumalan välistä suhdetta. Jumala kieltää kaikkien epäjumalien palvelemisen ja hyväksyy vain Luojan palvomisen Jumalana. Jumalan käskyihin kuuluu myös sapatin kunnioittaminen ja erottaminen muista päivistä, koska se on muistopäivä Jumalan luomistoihin liittyen. Sapatti on samalla juutalaisten juhla, koska sitä vietetään Egyptin orjuudesta vapautumisen muistona. (5Moos 5:12-15.) Kristitylle tämä on kuvaannollista puhetta ja muistuttaa meitä siitä, että olemme tulleet vapaaksi synnistä ja jumalattomuuden ajan himoista. Egypti on vertauskuva jumalattomista ihmisistä samalla kun se kertoo todellisesta muinaisesta valtiosta, joka on vieläkin olemassa.

Kuusi viimeistä käskyä kertoo ihmisten välisistä suhteista. Jos näitä käskyjä noudatettaisiin, ei kukaan tekisi pahaa toiselleen. Neljä ensimmäistä käskyä ovat myös tärkeät ja jopa tärkeämmät kuin ihmisten välisiä suhteita määrittelevät käskyt. Jos kaikki palvelisivat yhtä ja samaa Jumalaa, ei eri uskontojen välille syntyisi sotia ja kiistoja. Täysi uskonnottomuus ei poista vääryyttä maailmasta, sillä ihmisissä asuu synti ja he rikkovat joka tapauksessa kuutta viimeistä käskyä vastaan. Jumala antaa meille voiman pitää kaikki käskyt, vaikka voimme joskus horjautua ja langeta syntiin. Emme elä kuitenkaan rahan himon, ahneuden, oman kunnian tavoittelun ja itsekkyyden orjina, niin kuin jumalattomat tekevät. Useimpien sotien ja riitojen syyt ovat tämänkaltaisessa jumalattomuudessa. Uskontojen väliset konfliktit ovat vain yksi syy monien joukossa, mistä aiheutuu vahinkoa ihmisille. Tästä huolimatta lopun aikana

yleistyy uskontojen vastainen liikehdintä, missä juutalaisuus ja kristinusko joutuvat avain erityiselle tulilinjalle. Raamattuun perustuvia uskomuksia ei suvaita pedon valtakunnassa, mutta muita voidaan ehkä jonkin verran sietää. Pääasia on se, että ihmisiä saa palvoa jumalina, mutta Raamatun ilmoittamaa Luoja ja elävien sekä kuolleitten tuomaria ei.

Kaikki kärsimys ja kuolema ei ole synnin teosta aiheutuvaa. Onnettomuudet ja luonnonkatastrofit eivät ole suoranaisesti seurausta jonkun tietyn ihmisen tai ihmisryhmän tekemistä synneistä. Tietysti ihmisten yleinen syntisyys voidaan nähdä luonnonkatastrofien syyksi ja pitää niitä Jumalan tapana rangaista jumalattomuudesta. Jumala heitti Israelin vihollisten päälle tulisia kiviä ja rakeita, mikä voi olla kuvausta meteoriiteista. (Joos 10:11.) JHVH tuhosi tulella ja suisti maan halkeamaan Israelin kansan kapinallisia miehiä. (4Moos 16:28-35.) Maan halkeaminen voi olla seurausta maanjäristyksestä tai muusta mullistuksesta ja tuli voi olla jälleen kerran meteoriitteja, jotka ovat sataneet taivaasta, tai salamointia. Vedenpaisumus on selkeästi luonnonkatastrofi, mikä oli seurausta koko maapallon väestön ylen suuresta syntiturmeluksesta. (Gen luvut 6 – 8.) Vain kahdeksan sielua pelastui vedenpaisumukselta, joka hukutti myös valtaosan eläimistä. Lukuisat fossiilit ja maakerrostumat ovat todisteena vedenpaisumuksesta. Muun muassa Grand Canyon on muodostunut siten, että maa on vedenpaisumuksen jälkeen kohonnut nopeasti ja vesimassat ovat paenneet vuolaana virtana valtameriin syntyneisiin syvänteisiin. Sitä ennen maapallo oli paljon tasaisempi ja meret matalia, mutta vedenpaisumusta seurasi valtavat muutokset sekä ilmastoon että maapallon pinnan rakenteeseen.

Lopun aikana yleistyy uskonto, jonka mukaan luoja ei puutu aktiivisesti tapahtumien kulkuun. Raamatun ilmoittama Jumala on historiassa vaikuttava Jumala, joka johdattaa valittujen elämää ja estää joskus jumalattomien aikeita toteutumasta. Jumala antaa elämän ja riistää sen jälleen, sillä kaikkien ihmisten henki on hänen käsissään. (Job 12:9,10.) Tätä vastaan on näkemys luojasta, joka on jättänyt luomakunnan oman onnensa nojaan. Tästä syystä maailmassa vallitsee vahvimman oikeus ja lajien välinen kilpailu. Usko tähän energiseen luojaan ei mitätöi evoluutioteoriaa vaan lajien kehitys selitetään sen avulla joko siten, että jumala ohjaa evoluutiota tai sitten se menee eteenpäin sattumanvaraisten mutaatioiden ja luonnonvalinnan kautta ilman että jumala puuttuu tapahtumiin. Hän on jättänyt maailman sokeiden luonnonlakien valtaan ja perintötekijät sekä mutaatiot vaikuttavat ympäristön kanssa sen, mitä lajeja syntyy ja mitä tuhoutuu.

Uuden uskonnon luoja on energiaa, jota kuvataan yhdellä sanalla: rakkaus. Rakkaus ei tuomitse ketään, joten tähän jumalaan on helppo uskoa. Monet kristittyinä itseään pitävät ihmiset ovat jo nyt ottaneet vastaan tämän uuden uskonnon ilmoittaman jumalan muodossa tai toisessa. Lopulta koko maailma kääntyy tämän uskonnon kannattajaksi tai ryhtyy täysin uskonnottomaksi. Palvonnan kohteeksi tulee ihminen, sillä energia ja rakkaus ei vaadi itselleen palvontaa. Sellaista jumalaa pidetään pikkumaisena ja turhan tärkeänä, joka edellyttää sitä, että häntä kumarretaan ja palvotaan. Ylpeät ja itsekkäät ihmiset eivät ole halukkaita kumartamaan Luoja ja tottelemaan häntä, sillä he eivät tiedä edes sitä, mitä Jumala heiltä tahtoo ja kuka Luoja on. He eivät ymmärrä sitä, että kristityt kumartavat Jumalaa vapaaehtoisesti silkasta kunnioituksesta ja ihailusta häntä kohtaan. Jumalattomat ihmiset ovat kyllä valmiita kumartamaan ja palvomaan toisia ihmisiä tai itseään jumalana, mutta eivät suostu kumartamaan kaikkivaltiaan Raamatun ilmoittaman Jumalan edessä ennen kuin joutuvat viimeiselle tuomiolle hänen Poikansa eteen. (Fil 2:9-11.)

Viimeisen ahdistuksen aikana kielletään julistamasta Raamatun opetuksia Jumalasta, joka tuomitsee synnin ja synnin tekijät kuoleman jälkeen rangaistukseen. Sellainen sanoma pidetään ahdistavana ja rangaistavana tekona. Kaikki pahuus selitetään pohjimmiltaan perinteisistä uskonnoista johtuvaksi, etenkin sodat. Raamattu on tässä suhteessa erityisen tuomittava kirja lopun ajan pedon valtakunnan ihmisille, koska sen vuoksi on tapettu niin paljon ihmisiä ja aiheutettu kärsimystä Raamattuun vedoten. Kolmas maailmansota selitetään Raamatun kirjoittaneiden ulkoavaruuden olentojen ja salaliiton suunnitelmaksi. Kun ennustus toteutuu, saadaan ihmiset luulemaan, että Raamatun kirjoittajat ovat syypäitä sodan aiheuttamiin tuhoihin ja miljardien ihmisten kuolemaan. (Ilm 9:12-21.) Raamattuun uskonsa

perustavien ihmisten uskon harjoittaminen on helppo kieltää, kun yleinen mielipide saadaan täysin Raamatun vastaiseksi. Myös homoihin kohdistuva tuomio on peräisin Raamatusta, minkä vuoksi kristittyjä ja juutalaisia aletaan vainota. Suvaitsevaisuuden nimissä kielletään kaikki muu paitsi Raamattuun perustuvan uskon harjoittaminen ja Raamatun opetusten julistaminen.

Kuoleman jälkeinen olotila

Tämän väliotsikon alla oleva teksti on muutettu 21.7.2013.

Kun ihminen kuolee, vaipuu hän tiedottomaan kuolonuneen. Jeesus herättää kuitenkin kuolleet ylös unestaan, valitut iankaikkiseen elämään hänen tulemuksessaan ja muut tuomion ylösnousemukseen tuomittaviksi tekojensa mukaan. Kun tuomiot on langetettu, tuhoon ja hävitykseen tuomitut kuolevat toisen kerran (toinen kuolema) eivätkä nouse enää koskaan ylös kuolleista ikuisen elämään.

Iankaikkinen tuomio ja rangaistus on peruuttamaton kuolema, josta ei ole paluuta elämään; ikuinen rangaistus ei ole päättymätöntä kärsimystä tulisessa järvessä, niin kuin kristityt yleisesti vielä vuonna 2013 uskovat. Oppi ikuisesta piinahelvetistä on siirtynyt kristinuskoon pakanauskonnoista ja kreikkalaisesta runoudesta sekä filosofiasta juutalaisuuden ja katolisen kirkon kautta.

<http://totuutta.wordpress.com/helvetti/>

<http://kristinusko.wordpress.com/helvetti/>

<http://www.inri.fi/oppi/helvetti.htm>

Oppi ikuisesta piinahelvetistä perustuu oletukseen kuolemattomasta sielusta (tai hengestä). Pakanauskonnosta ja Platonin filosofiasta on omaksuttu näkemys, jonka mukaan Jumala on tehnyt ihmisestä ikuisuusolennon, jota luoja itsekin ei voi tuhota ja hävittää, niin että se lakkaa kokonaan olemasta. Jumalalle on kuitenkin kaikki loogisesti järkevä mahdollista: ihmisen hävittäminen ja lopullinen tuhoaminen ei ole epäloogista vaan järkevää. Jumala on määrännyt synnistä rangaistukseksi kuoleman ja ruumiin katoamisen eli täydellisen häviämisen ja tuhon, eikä tämä rangaistus ole aikojen saatossa muuttunut toiseksi. (1Moos. 2:15-17; 3:17-19)

Ihmisen olemista aineesta riippumaton henkiolento ja sielu ei voida todistaa tai kumota tieteen keinoin. Siihen eivät ihmisten mittalaitteet riitä. Kukaan ei ole palannut kuoleman jälkeen kertomaan siitä, mitä kuoleman jälkeen tapahtuu.

Raamatussa kerrotaan muutama tapaus, missä kuolleet on herätetty henkiin, mutta he ovat kuolleet sen jälkeen uudelleen. (1Kun 17:17-23; 2Kun 4:32-36; Luuk 7:11-17; 8:49-56; Joh 11:14,41-45; Apt 9:36-43.) Vain Jeesus on noussut todistajien lausuntojen mukaan ylös kuolleista eikä ole kuollut enää uudestaan. Tätä asiaa ei voida kuitenkaan todistaa tieteellisesti vaan se täytyy vain uskoa tai olla uskomatta. Juutalaiset sepittivät tarinan, jonka mukaan opetuslapset lahjoivat roomalaiset sotilaat, jotka oli pantu vartioimaan Jeesuksen hautaa, ja veivät sen jälkeen ruumiin pois. (Matt 28:13-15.) Sitä tarinaa kerrottiin vielä parikymmentä vuotta Jeesuksen kuoleman jälkeen. Mitään muuta järkevää selitystä Jeesuksen ruumiin katoamiselle haudasta ei ole annettu. Tämäkin selitys ontuu, koska roomalaiset sotilaat eivät olleet varmaankaan niin helposti lahjottavissa kuin mitä annetaan ymmärtää. He pelkäsivät kaiken lisäksi mellakoita, mihin Jeesuksen katoaminen olisi voinut johtaa.

On typerää väittää, että tarina Jeesuksen ylösnousemuksesta keksittiin vasta jäljestäpäin. Juutalaiset Jeesuksen vastustajat olisivat varmasti todistaneet sitä vastaan ja kertoneet, että Jeesus oli haudassaan pääsiäisen jälkeen. Sellaista tarinaa ei ole kuitenkaan levinnyt sen ajan maailmaan. Jopa Jeesuksen maalliset jäännökset olisi voitu näyttää pian sen jälkeen, kun

apostolit todistivat Herran ylösnousemuksesta, jos Jeesus olisi ollut edelleen haudassa. Näin ollen ainoa varteen otettava vaihtoehto Jeesuksen ylösnousemukselle on juutalaisten sepittämä tarina, että opetuslapset lahjoivat vartijat ja veivät ruumiin piiloon, mistä sitä ei ole löydetty tähän päivään mennessä.

On lisäksi merkillistä, että opetuslapset olivat valmiit kuolemaan mieluummin kuin tunnustamaan sen, ettei Jeesus ollutkaan noussut ylös kuolleista ja ilmestynyt heille. Rikkauden pyytäminen väärän todistuksen ja opetuksen avulla ei kelpaa siten selitykseksi kertomuksen levittämiselle. Yksikään järkevä ihminen ei uhraisi henkeään valheen vuoksi, kun voisi pelastua kertomalla totuuden. Apostolit eivät voineet siten valehdella todistaessaan Jeesuksen ylösnousemuksesta. Järkeä puhuu Jeesuksen ylösnousemuksen puolesta.

Historialliset lähdeteokset tuntevat Jeesuksen kuoleman ristipuulla, joten Jeesuksen historiallisuus on varma asia, samoin hänen kuolintapansa ja sen ajankohta. Ainoa kyseenalainen seikka on hänen ylösnousemisensa. Jos Jeesus nousi ylös kuolleista, on hän Jumalan Poika, ja hänen opetuksiaan sekä Raamatun sanomaa on syytä kunnioittaa sillä vakavuudella, mihin tämä toteamus johtaa. Jeesus on tuleva tuomitsemaan eläviä ja kuolleita ennustuksensa mukaan. (Joh 5:28-30; 2Tim 4:1; Ilm 22.12.) Vain ne pelastuvat, jotka tekevät hänen tahtonsa. (Matt 7:21-23.) Täydellisiä pyhän vaelluksen puolesta meidän ei tarvitse olla, mutta pelkkä evankeliumin totena pitäminen ei riitä pelastukseen. Tarvitaan lisäksi Jumalan pyyteetön totteleminen, mikä on mahdollista Pyhän Hengen avulla. Jos sinussa on Pyhä Henki, niin sinä pelastut; jos sinussa ei ole Pyhää Henkeä, niin joudut kadotukseen. (Room 8:4-16; Efe 1:13,14.) Pyhä Henki ei ole kaikissa ihmisissä, niin kuin jotkut ovat luulleet lukiessaan Raamattua. Pyhä Henki tulee niihin, jotka tottelevat Jumalaa ja sitä varten, että he voivat totella häntä. (Apt 5:29-32.)

Monet nykyisenä aikana tapahtuneet kuolleista heräämiset ovat kiistanalaisia. Ne eivät ole välttämättä totta tai ovat sitten kuolemanrajatapauksia. Saatat ajatella, että jos joku nousisi ylös kuolleista, niin sitten ihmiset uskoisivat Jeesusta. Jeesuksen omien sanojen mukaan jotkut eivät usko sittenkään. (Luuk 16:31.) Tästä on valitettavana esimerkkinä se, kun juutalaiset kirjanoppineet ja fariseukset eivät uskoneet Herraan, vaikka tunnustivat Lasaruksen heränneen kuolleista ja monet muut ihmeet, mitkä Jeesus teki. (Joh 12:10,11; 9:18-41.) Jeesuksen tekemät ihmeet olivat yleisesti juutalaisten hallitusmiesten tiedossa ja monet kaupungit olivat todistamassa niitä, mutta eivät silti kääntyneet Jumalan tykö ja muuttaneet mieltään suhteessa syntiin. (Joh 3:2; Matt 11:20-23; Luuk 19:41-46.) Epäusko on hyvin lujassa ihmisen sydämen maaperässä eikä uskoon voi tulla kuin syvän nöyrytyksen ja oman tappionsa tunnustamisen kautta.

Jumalaton ihminen taistelee Jumalaa vastaan ja moni voittaa eli jää jumalattomaksi. He antavat periksi painiottelun toisin kuin Jaakob teki ja sai siunauksen Jumalalta. (1Moos 32:24-32; Hoos 12:5.) He päästävät irti Jumalan enkelistä ja luulevat saavansa olla siten rauhassa Jumalalta. Todellisuudessa he paaduttavat sydämensä ja jatkavat surutonta elämäänsä synnin vallassa. Se koituu heille tappioksi, mutta jos he olisivat sinnitelleet ja vaatineet Jumalaa antamaan heille synnit anteeksi sekä auttamaan synnistä vapautumisessa, niin he olisivat saaneet avun Herralta. He katsoivat kuitenkin synnistä saatavan lyhytaikaisen nautinnon ja omien kasvojen säilyttämisen jumalattomien silmissä arvokkaammaksi kuin Kristuksen ristin häpeästä todistamisen. Se, mikä on maailmalle häpeällistä eli ristin sana, onkin uskoville kunniaksi ja voitoksi. Asiat ovat ikään kuin ylösalaisin ja väärin päin, kun katsotaan taivasten valtakunnasta maailmaan ja maailmasta taivasten valtakuntaan. Nämä ovat ikään kuin toistensa vastakohtia.

Miten voimme erottaa synnin vanhurskaudesta?

Yksi ihmisille vaikea tehtävä on ollut määrittää se, mikä on hyvää ja mikä paha. Mikä on oikea ja paras moraalijärjestelmä? Raamatussa on vastaus tähän etsintään. Paras moraalilaki on Jumalan kymmenen käskyn laki. Jos kaikki ihmiset noudattaisivat sitä, ei kukaan tekisi

syntiä eikä vahingoittaisi Jumalan luomia ihmisiä. Tästä syystä kymmenen käskyn laki on ylivertainen kaikkiin muihin moraalijärjestelmiin verrattuna.

Kymmenen käskyä sisältyvät kahteen suurimpaan käskyyn, mitkä löytyvät itse asiassa osittain tämän lakikokoelman ulkopuolelta. Suurimmat käskyt ovat rakkauden kaksoiskäsky: rakasta Herraa sinun Jumalaasi yli kaiken ja lähimmäistä niin kuin itseäsi. (Matt 22:36-40; 3Moos 19:18; 2Moos 20:1-20.) Rakkaus ei tee lähimmäiselle mitään pahaa ja on sen vuoksi lain täyttämys. (Room 13:10.) Jos joku noudattaa tätä kuninkaallista käskyä sitä lainkaan rikkomatta, on hän täyttänyt kaiken lain. (Gal 5:14; Jaak 2:8.) Pelastumiseen riittää silti vähäisempi lain noudattaminen, sillä se on kiinni syntien anteeksi saamisesta. Pääasia on se, että olemme katuneet syntejä ja kääntyneet niistä pois mielenmuutoksessa, niin että olemme saaneet synnit anteeksi ja Pyhän Hengen sydämeemme asumaan. Se takaa meille paremman ylösnousemuksen, vaikka emme täydellisiä vaelluksen puolesta olisikaan.

Rakkauden käskyjen kanssa on samanarvoinen ns. kultainen sääntö: tee lähimmäiselle sitä hyvää, mitä toivot hänen tekevän sinulle. (Matt 7:12.) Tämä käsky on varhaisempi kuin Jeesuksen vuorisaarna, sillä se on peräisin paratiisista, luomisesta. Vaikka sitä käskyä ei ole sanottu tässä muodossa paratiisissa, on se ollut aina voimassa, koska se on sama kuin rakkauden käsky. Näin ollen elämän suurimmat viisaudet ja parhaat ohjeet ovat alkujaan Jumalasta eivätkä pakanauskonnoista. Kultainen sääntö on päätynyt pakanauskontoihin ja filosofiaan Jumalan sanelusta.

Jotta voisimme noudattaa rakkauden käskyä, tulee meidän pystyä erottamaan toisistaan hyvä ja paha. Tässä yhteydessä on syytä määritellä vanhurskaus ja synti siten, että uskosta osaton voi nämä käsitteet ymmärtää.

1. Synti on vääramielistä pahan tekemistä ja mielen alueen kapinaa Jumalan tahtoa vastaan, Jumalan vihollisuutta. (Room 8:4-8.)
2. Vanhurskaus on oikeamielistä hyvän ja pahan tekemistä sekä mielihalua toimia kaikessa Jumalan tahdon mukaan.

Näin ymmärrettyinä tiedämme, mitä hyvän ja pahan tekeminen moraalisisessa mielessä tarkoittaa.

Voimme tutkia tekojen ja ajatusten moraalista arvoa miettimällä, miten ne vaikuttavat ihmiseen. Jos teot vahingoittavat ihmistä joko henkisen kehityksen kannalta, sielullisesti tunteiden tasolla tai fyysisesti, niin kyse on synnistä. Poikkeuksen tässä kohden tekee oikeamielinen pahan tekeminen, mitä myös Jumala harjoittaa. Isä nuhtelee ja rankaisee tottelemattomia lapsiaan, että me osaisimme ojentautua hänen tahtonsa mukaiseen elämään. Kuritus koituu meille tosi parhaaksi, sillä siten varjellumme synnin vaikutuksilta omassa elämässämme. (Hebr 12:1-17.) Jos kärsimme synnin uhrina vääramielistä pahaa, niin se on totista Jumalan armoa. Jos meitä piestään syntiemme tähden, niin olemme kuin jumalattomat ja kurittomat lapset: mitä etua siitä on meille? (1Piet 2:11-25.)

Tottelemattomien ihmisten rankaiseminen ja kurittaminen ajallisessa mielessä tähtää aina ihmisten varjelemiseen synniltä. Esivalta palvelee Jumalaa ja toimii pahojen ihmisten rankaisijana sekä hyvien suojelijana, jos se toimii Jumalan tahdon mukaan. (Room 13:1-7.) Seurakunnassa suojellaan sen jäseniä synnin tekijöitä vastaan, kun pahan tekijät erotetaan pyhien yhteydestä. (1Kor 5:1-13.) Seurakunnan tulisi olla paikka, missä ei tarvitse pelätä sitä, että joku veljenä pidetty harjoittaa väkivaltaa muita vastaan, viettelee toisten vaimoja ja neitsyitä haureuteen kanssansa, varastaa tavaroita seurakunnan narikasta, riistää toisia tekemällä vääryyttä kaupoissa, kiusaa muita, juopottelee, harjoittaa ilkivaltaa, levittää perättömiä juoruja, panettelee, herjaa, rakentaa puolueita toinen toisia vastaan tai houkuttelee harjoittamaan muuta syntiä. Sellaiset on viisainta erottaa pyhien yhteydestä, jos eivät hylkää syntejään varoitusten jälkeen. Erottaminen on silloin rakkauden teko. Sillä tavalla viestitään syntiä tekeväille, ettei hänen elämäntapansa ole sopusoinnussa Jumalan tahdon kanssa ja Herra itse edellyttää vaelluksen parantamista, jotta sielu voi pelastua. Erottaminen

suojelee samalla yhteisön muita jäseniä pahalta, joten se on rakkautta kahdella tavalla. Näin ollen oikeamielinen pahan tekeminen ei ole syntiä vaan se on rakkautta. Olisi rakkaudetonta ja raakaa synnin uhreja kohtaan antaa synnintekijöiden jatkaa synnin tekemistä seurakunnassa. Olisi rakkaudetonta ja raakaa, mikäli rikollisia ei rangaistaisi yhteiskunnassa. Syntien anteeksiantaminen koko sydämestään ei tarkoita sitä, ettei seurakuntakuria ja esivallan lakeja rangaistuksineen voida noudattaa. Saamme vaatia rangaistuksia rikollisille ja syntisten erottamista pyhien yhteydestä eikä se ole väärämielistä pahan tekemistä vaan rakkautta totuutta kohtaan ja Jumalan sanan ohjeiden mukaan vaeltamista.

Ihmisen ei tarvitse tehdä kaikkea mahdollista syntiä saadakseen selville, mikä on syntiä ja mikä ei. Terve maalaisjärki ja harkinta kertovat meille, mitkä teot vahingoittavat ihmistä. Jos mietit sitä, onko lupa hypätä kalliolta rotkoon, voit päätellä, että se aiheuttaa ruumiin kuoleman, joten sen täytyy olla syntiä. Huumausaineiden käyttäminen on myös todistettavasti vahingollista, joten niitä ei tarvitse kokeilla tietääkseen, että se on syntiä. Sitten on monia asioita, mistä on hieman vaikeampi tietää järkeilyn perusteella, onko kyse synnistä vai ei. Näiden asioiden suhteen on kristittyjenkin keskuudessa monenlaista opetusta. On valitettavan yleistä, että syntiä puolustetaan ja yritetään tehdä siitä luvallinen asia, jos sen orjuudessa eletään itse tai useimmat kristityt lankeilevat sillä alueella. Tällaisia syntejä ovat mm. itsetyydytys ja pornon harjoittaminen.

Haureuden syntejä tutkittaessa on syytä miettiä, miten mielikuvat, ajatukset, sanat ja teot vaikuttavat ihmisen psyykeen? Pysyykö Jumalan lapseuden henki puhtaana, kun haureuteen liittyviä asioita harjoitetaan ja leikitään fantasioilla? Miten se vaikuttaa arvomaailmaan? Muuttuuko käsitys siveydestä ja moraalista? Jos muuttuu, niin mihin suuntaan? Suvaitseeko pornon harjoittaja syntiä enemmän kuin olisi soveliasta ja tuleeko hän yhä vapaamielisemmäksi synnin suhteen? Johtaako mielikuvilla leikittely, itsetyydytys ja pornon katselu käytännön haureuden tekoihin muilla tavoilla, esimerkiksi aviorikoksiin ja ilotalossa käyntiin? Syyttääkö omatunto ja tuntee haureuden harjoittaja häpeää tekojensa vuoksi? Paatuuko ihminen, jos antautuu toteuttamaan sukupuolisia himojaan avioliiton ulkopuolella? Lakkaako omatunto syyttämästä, eikä haureuden harjoittaja tunne enää häpeää tekojensa vuoksi? Vaatiiko hän oikeutta harjoittaa haureutta niin, ettei siitä ole kenenkään lupa häntä tuomita edes seurakunnassa? Vaatiiko hän hyväksyntää haureelliselle mielenlaadulle, että se pitäisi hyväksyä Jumalan tahdon mukaisena normaalina tilana? Aiheuttaako haureuden harjoittaminen vahinkoa ihmisen ruumiilliselle terveydelle henkisen terveyden lisäksi? Onko sen vaarana tulehduksia, hiertymiä, haavaumia, sukupuolitauteja tai mielen alueen häiriöitä esimerkiksi syyttävän omantunnon tai ihmissuhteiden vahingoittamisen vuoksi? Aiheuttaako haureuden harjoittaminen riitaa kotona tai läheisten kanssa?

Jos vastaus on myönteinen, niin kyse on mitä luultavimmin synnistä eikä luvallisesta seksistä avioliitossa. Esimerkiksi homoseksuaalisuus voidaan ymmärtää kaikissa muodoissaan turmelevaksi synniksi sen vuoksi, että siitä aiheutuu vahinkoa ihmisten elämään tässä kuvatuilla tavoilla. Sydämensä kovettaneet ihmiset eivät näe siinä mitään pahaa, koska jumalattomat psykologit ja psykiatrit ovat saaneet heidän mieltänsä muuttumaan Seksuaalinen Tasa-arvo Ry:n toiminnan ja aktiivisen aivopesun kautta. Yleinen mielipide voidaan muuttaa yksipuolisella uutisoinnilla ja tiedon jakamisella, kun levitetään kaiken lisäksi harhaan johtavaa ja totuudenvastaista tietoa homoparien elämästä.

Raamatussa ei tuomita homoseksuaaleja sen vuoksi, että he ovat yhteiskuntakelpoisia ihmisiä kaikella muulla tavalla, vaan siksi, että he harjoittavat homoseksuaalista seksiä ja ovat mieleltään turmeltuneita antautuessaan homoseksuaalisten himojensa valtaan. Saman periaatteen mukaan Raamatun Jumala ei tuomitse juomaria siksi, että hän on mukava ihminen, vaan siksi, että hän juopottelee ja on mieleltään juomari. Varas tuomitaan siksi, että hän varastaa ja on mieleltään varas; ei siksi, että hän on antelias ja jakaa osan saaliistaan kavereilleen.

Synnin puolustajat kiinnittävät suuren yleisön huomion vääriin asioihin ja sivuuttavat sen tärkeimmän eli synnin, mistä Raamatun Jumala syntisiä tuomitsee. Jos syntiin kiinnitetään

huomiota, selitetään se normaaliksi käyttäytymiseksi ja luvalliseksi asiaksi tai sitten puolustetaan oikeutta sen tekemiseen muilla tavoin. Yleisiä perusteluita ovat vetoaminen perisyntiin, perinnöllisyyteen tai siihen, että muutkin tekevät syntiä. Yleisellä syntisyydellä puolustetaan oikeutta tehdä sitä syntiä, mikä sitoo itseä kaikkein eniten. Näin ei ole lupa menetellä Jumalan seurakunnassa. Siellä tulee saarnata oikein Jumalan sanaa ja kehottaa ihmisiä mielenmuutokseen, sillä se on mahdollista jokaiselle, joka ottaa vastaan Jumalan sanan ja Herran Jeesuksen Kristuksen armon.

“Vai ettekö tiedä, etteivät väärät saa periä Jumalan valtakuntaa? Älkää eksykö. Eivät huorintekijät, ei epäjumalanpalvelijat, ei avionrikkojat, ei hekumoitsijat eikä miehimykset, eivät varkaat, ei ahneet, ei juomarit, ei pilkkaajat eivätkä anastajat saa periä Jumalan valtakuntaa. Ja tuommoisia te olette, jotkut teistä; mutta te olette vastaanottaneet peson, te olette pyhitetyt, te olette vanhurskautetut meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen nimessä ja meidän Jumalamme Hengessä.” (1Kor 6:9-11.)

“Mutta lihan teot ovat ilmeiset, ja ne ovat: haureus, saastaisuus, irstaus, epäjumalanpalvelus, noituus, vihamielisyys, riita, kateellisuus, vihat, juonet, eriseurat, lahkot, kateus, juomingit, mässäykset ja muut senkaltaiset, joista teille edeltäpäin sanon, niinkuin jo ennenkin olen sanonut, että ne, jotka semmoista harjoittavat, eivät peri Jumalan valtakuntaa.” (Gal 5:19-21.)

Kun luit nuo Paavalin kirjeen kohdat, niin oletko vielä sitä mieltä, että mieleltään juomari, anastaja, varas ja haureellinen voi pelastua? Jeesus voi vapauttaa mieleltään syntien sitomat ihmiset ja tehdä heistä uusia luomuksia, kaikkiin hyviin tekoihin valmiita. Oletko valmis siihen muutokseen, mitä kohden Jumala tahtoo lähteä sinua kuljettamaan vai annatko periksi synnin edessä, koska sen voima ja houkutus on liian suuri? Jos annat periksi, on se todistus sen puolesta, että rakastat syntiä enemmän kuin vanhurskautta ja pakenet siitä syystä Jumalaa. (Joh 3:15-21.) Yrität oikeuttaa synnin tekemistä tavalla tai toisella, mutta et halua kuollaksesikaan luopua sen harjoittamisesta. Kuoltava sinun onkin, jos mielit siitä vapautua! Jos et suostu kuolemaan vanhalle ihmisellesi ja uudistumaan mieleltäsi uuden ihmisen mukaan, jää taivasten valtakunta sinulta näkemättä. (Matt 8:35-38; Joh 12:23-26; Efe 4:20-24; Room 5:20-6:23.)

Sovituksen välttämättömyys

Maailman uskonnot voidaan jakaa kahteen ryhmään sen perusteella, tarvitaanko niissä syntien sovitusta vai ei.

1. Uskonnot, joissa ei tarvita syntien sovitusta.
2. Uskonnot, joissa tarvitaan syntien sovitus.

Kohta kaksi voidaan jakaa edelleen kahtia sen perusteella, miten syntien sovitus on mahdollista saada.

1. Ihminen sovittaa syntinsä tekemällä hyviä tekoja tai uhraamalla jotakin Jumalalle. Myös kärsimys synnin tähden kuoleman jälkeen voidaan lukea joissakin kristinuskoa lähellä olevissa harhaopeissa sovitukseksi.
2. Jumala sovittaa ihmisten synnit Poikansa sijaiskärsimyksen ja ruumiin kuoleman sekä kuolleista ylösnousemisen kautta.

Vain kristinusko tarjoaa viimeistä uskoa. Juutalaisuus tarjosi ensimmäistä vaihtoehtoa, missä papit suorittivat uhreja Jumalalle tuoden siten sovituksen synneistä. Syntien ajateltiin siirtyvän uhrieläimeen, kun syntinen ja syntiä tehnyt pani kätensä uhrin päälle. Tämä on esikuvaa siitä, miten Kristus otti pois meidän syntimme, kun panemme ne hänen päällensä. Jos pidämme

Jeesusta vikauhrina ja syntiuhrina meidän puolestamme, saamme synnit anteeksi, rauhan sydämiimme ja tulemme sovitetuiksi Isän Jumalan kanssa. (Jes 53.)

Miksi sovitus on sitten välttämätöntä, jotta synnit voidaan saada anteeksi? Miksi Jumala ei anna syntejä anteeksi "tuosta vaan" vaatimatta mitään uhria syntisten edestä? Itse asiassa, kun Jeesuksen sijaiskärsimystä ja kuolemaa tarkastellaan lähemmin, niin huomataan, ettei Jumala vaatinut Poikansa kuolemaa ja uhraamista, vaan hän antoi Poikansa alttiiksi kuolemalle, jotta voimme pelastua sitä kautta. (1Tim 2:3-7.) On eri asia vaatia Pojan uhraamista itselleen kuin sallia Pojan joutua murhanhimoisten ihmisten teurastamaksi. Jumala käänsi juutalaisten murhanhimon koko maailman sovituksi. Ne saavat ikuisen elämän, jotka antavat sovittaa itsensä Jumalan kanssa uskomalla sovituksen sanan. Sovitus on jo valmiiksi tehty ja pelastus otettavissa ilmaisena lahjana vastaan, mutta kuinka moni tahtoo alistua siihen, että hänen edestään piti antaa synnitön Jumalan Poika kuolemaan ja kärsimään rangaistuksen syntiemme tähden?

Moni ajattelee, ettei syntien anteeksisaamista varten tarvita sovitusta. Riittää, että synnit annetaan anteeksi ja asia on selvä. Kenenkään ei tarvitse kärsiä syntien tähden, koska ne annetaan anteeksi "tuosta vaan".

Ajattelepa vähän tarkemmin tuota väitettä! Jos joku rikkoo sinua vastaan, varastaa esimerkiksi rahaasi tai lyö sinua, niin kärsiikö kukaan synnin teon nahoissaan, jos annat sen anteeksi vaatimatta kosta ja rangaistusta? Niin – sinä kärsit sen nahoissasi saamatta mitään hyvitystä synnin tekijältä. Hän pääsee kuin koira veräjältä, mikä on armahduksen yksi merkitys. Sen vuoksi armahdusta ei yleensä hyväksytä oikeudenmukaisena tekona, koska ihmiset haluavat luonnostaan syyllisiä tuomiolle.

Mitä sitten, jos minä rikon jotakuta henkilöä vastaan, joka ei suostu antamaan minulle anteeksi syntejäni vaan jää katkeraksi minua kohtaan? Miten voin silloin saada syntini anteeksi ja sovitettua? Huomaatko, että synnin uhri kärsii synnin nahoissaan, mutta ei päästä syyllistä vapautteen antamalla hänelle anteeksi. Miten minä voisin päästä vapautteen syyllisyydestä, koska toinen ei suostu antamaan anteeksi, vaikka kadun syntejäni? Tässä kohden tulee avuksi sijaiskärsijä ja vapahtaja, Herra Jeesus Kristus. Hän on kärsinyt rangaistuksen myös niiden syntisten puolesta, jotka eivät saa anteeksi uhreiltaan. Nämä ovat joko kuolleet tai eivät suostu antamaan eläessään syntejä anteeksi. Vapauttavaa armahdusta ei voi saada silloin muualta kuin sijaiskärsijältä, Jeesukselta.

Synti vahingoittaa Jumalan luomaa ihmistä. Synti on siten aina rikos Luoja eli Jumalaa vastaan. Vaikka lähimmäinen antaisi synnit anteeksi, niin sen lisäksi syntejä tulee pyytää anteeksi Jumalalta, joka on luonut ihmisen. Jumala ei hyväksy sitä, että hänen luomistyönsä tulos turmellaan synnillä ja vahingoitetaan hänen tekojaan. Ellet pyydä syntejä anteeksi Jumalalta, et voi saada niitä anteeksi, koska synti on tehty Luoja vastaan. Ihmisten antama anteeksianto ja oman itsesi armahtaminen eivät riitä vaan tarvitaan lisäksi taivaallinen armo. Tämä on mahdollista vain Jeesuksen Kristuksen kautta, joka on kärsinyt rangaistuksen puolestamme ja noussut ylös kuolleista, kirjoitusten mukaan.

Miksi sitten synnin tekoa täytyy seurata rangaistus? Eikö synneistä voisi jättää rangaistuksen langettamatta ja antaa silti syntejä anteeksi "tuosta vaan"? Jumala on säätänyt asiat niin, että on oikeudenmukaista vaatia rikkomuksen tekijää vastuuseen teostaan. Olisi väärämielistä jättää syntiset vaille rangaistusta. Sitähän ihmisen luontainenkin oikeuden taju vaatii, että syyllisiä rangaistaisiin. Joku voi väittää tätä vastaan, koska tietää ja tuntee Raamatun opetuksen sovituksista sekä rangaistuksista, mikäli sovituksista ei oteta vastaan. He pyrkivät kaikkiin keinoin osoittamaan olevansa oikeamielisempiä kuin Jumala. He ovat tästä syystä valmiita antamaan kaiken anteeksi eivätkä vaadi mitään tekoa tai ketään henkilöä tuomiolle kuoleman jälkeen synneistään. Eivätpä tietenkään, koska ovat itsekin menossa tuomittaviksi! Tämä ei todista sitä, että Jumalan langettamat tuomiot olisivat väärämielisiä. Jumala rankaisee vain syyllisiä, joten jokainen syntiä tehnyt joutuu oikeudenmukaisen tuomion eteen.

Jumalan rakkaus on yli oikeudenmukaisuuden. Jumala ei halua rangaista luomaansa ihmistä, vaikka tämä on syyllinen syntiin. Hän rakastaa ihmisiä niin paljon, että antoi ainosyntyisen Poikansa kuolla Golgatan ristillä syntiemme tähden, että saisimme synnit anteeksi uskomalla häneen ja syntien sovitukseseen. Eikö tämä ole paljon parempi vaihtoehto meille kuin vaatia oikeudenmukaista tuomiota synnin tekijöille? Taivaallinen armahdus ei tarkoita kuitenkaan sitä, ettei synnin tekijöitä ole lupa rangaista maan päällä esivallan lakien mukaan. Jokainen joutuu niittämään sitä, mitä on kylvänyt, jos jää kiinni esivallalle rikoksistaan. Jos joku jättää käyttämättä Jumalan ilmaisen lahjan hyväkseen eikä usko Herraan Jeesukseen voidakseen välttyä oikeudenmukaiselta tuomiolta, niin hänet tuomitaan sitten myös ajan rajan tuolla puolen. Tuomio on oikeudenmukainen syntiä tehneille, mutta Jumalan rakkaus on suurempi kuin Jumalan oikeudenmukaisuuden vaatimus. Jumala pelastaa syntisiä, niitä, jotka eivät pelastusta ansaitse. Emme ansaitse uusina luomuksinakaan pelastusta, sillä menneet synnit ja uskon ajan hairahdukset aiheuttavat edelleen oikeudenmukaisuuden periaatteen mukaan meille rangaistusta. Jumala ei tahdo kuitenkaan rangaista omiaan vaan antaa soimaamatta anteeksi ja auttaa vaeltamaan puhtaasti Jumalan tahdon mukaan anteeksiantamuksen jälkeen Pyhän Hengen voimalla.

Selitin tässä opetuksen osa-alueessa sen, miksi on oikein, että Jumala antaa anteeksi syntisille, eikä synnin uhri ole ainoa, joka voi syntejä anteeksi antaa. Ihminen ajattelee luonnostaan, että sen pitäisi antaa syntejä anteeksi, jota vastaan on rikottu, eikä Jumalalla ole oikeutta antaa anteeksi ihmistä vastaan tehtyjä syntejä. Todistin sen, että synti on aina rikos Jumalaa vastaan, koska ihminen on Jumalan luoma. Tästä syystä on oikein, että Jumala antaa syntejä anteeksi. Toinen syy on se, että jos synnin uhri ei halua antaa anteeksi, on rakkautta tarjota anteeksiantoa siitä huolimatta Jumalan taholta. Murhaa ei voi esimerkiksi saada anteeksi murhatulta, koska tämä on kuollut. Jumala voi antaa anteeksi jopa murhia, mikä tuntuu käsittämättömältä jumalattoman ihmisen mielestä. Murhamiehet ansaitsevat varmasti kuolemantuomion. Tämä on totta, mutta nyt pitää muistaa se, ettei uusi luomus ole murhamies. Kristitty voi olla "entinen murhaaja", mutta ei ole enää, koska on muuttunut mieleltään Jumalan teon seurauksena. Syyllisyys syntiin pysyy loppuun saakka, mutta Jumala ei tuomitse syyllisiä rangaistukseen enää kuoleman jälkeen. Sitä on syntisten vanhurskautus ja vanhurskauttaminen: uskon kautta vanhurskaaksi tuleminen. (Room 4:1-8.)

Moni perustelee taivastoivoaan sillä, ettei ole tehnyt kovin paljon tai kovin vakavaa syntiä. Hän ei ole ketään tappanut. Näin luullaan, että oma hyvä elämä ja oma hyvyys olisivat riittävä peruste taivaaseen pääsulle. Tämä on harhakuvitelma. Kukaan ei ole niin hyvä, että ansaitsee pelastuksen oman hyvyytensä johdosta. Jeesus sanoi, että niidenkin tulee kääntyä ja muuttua mieleltään, jotka ovat vähän syntiä tehneet. (Luuk 13:1-5.) Iankaikkiselta kuolemalta ei pelastu kukaan, joka on antautunut syntiä tekemään, eikä tee parannusta pois synneistään tämän elämän aikana.

Jotkut itseään kristittyinä pitävät ihmiset ovat kääntyneet Paavalin teologiaa vastaan. He selittävät asioita siten, ettei Jeesuksen olisi tarvinnut kuolla syntien sovituksen tähden, koska Jumala ei vaadi itsensä lepyttämistä veriuhrilla tai millään uhrilla. "Jumala tahtoo laupeutta eikä uhria", he väittävät Raamattua siteeraten. (Matt 12.7.) Heistä Jumalan Pojan uhraaminen Jumalan lepyttämiseksi vihastaan on väärä tulkinta Raamatun teksteistä. Luimme juuri äsken sellaista, ettei Isä vaatinut Poikansa verta uhriksi leppyäkseen vihastaan. Hän käytti ihmisten murhanhimoa apuna sovittaakseen ihmisten synnit itsensä kanssa. Tässä on hienoinen ero sen suhteen, tahtoiko Jumala viattoman verta syntien sovituksiksi vai käyttikö hän sallimusta hyväkseen toteuttaakseen pelastussuunnitelmansa.

Vaikka Jumalan Pojan kuoleminen jumalattomien miesten kätten kautta oli Jumalan sallimusta, voidaan siinä nähdä myös hänen tahtonsa toteutuminen. Jumala halusi lunastaa sielumme pois saatanan ja kuoleman vallasta, mikä oli mahdollista vain Jeesuksen ylösnousemuksen kautta. (Hebr 2:14-18; Ilm 1:17; 1Kor 15:12-28.) Jeesuksen kuolema ja ylösnousemus koitui tällä tavalla pelastukseksi koko ihmiskunnalle. Jeesus antoi itsensä vapaaehtoisesti uhriksi maailman edestä. Siinä paljastuu meille Jumalan rakkaus meitä kohtaan. Hän antoi viattoman

kärsiä puolestamme, jotta meillä olisi rauha ja ikuinen elämä. Ilman Kristuksen kuolemaa ja ylösnousemusta ei sitä kenelläkään ihmisellä olisi. (Room 4:25; 5:12-21.)

Jeesus vahvisti viimeisellä ateriallaan oman asemansa Jumalan uhrikaritsana, joka ottaa kuolemallaan pois maailman synnin. (Matt 26:26-28) Hän sanoi, että hänen verensä on liiton veri, joka vuodatetaan syntien anteeksisaamiseksi. Jumalan pelastussuunnitelmaan on kuulunut aina veriuhrin, mikä tuo sovituksen syntiä tehneelle ja syntiselle ihmiselle. Jumala katsoi Aabelin uhrin puoleen, koska Aabel uhrasi viattoman karitsan hänelle. (1Moos 4:4; Hebr 11:4.) Vanhan liiton aikana vihmottiin kaikki liiton solmimisessa käytetyt välineet verellä, sillä ilman veren vuodatusta ei ollut syntien anteeksisaamista. (Hebr 9:18-22.) Uusi liitto solmittiin myös veren vuodatuksen kautta, kun Kristus meni omaa verta mukanaan Isän eteen meidän hyväksemme. (Hebr 9:25.) Veripelastusoppi kulkee punaisena lankana läpi Raamatun, mutta monet ihmiset eivät voi hyväksyä sitä, koska pitävät sitä raakana ja verisenä hullutuksena. Sellainen se Paavalinkin mukaan on, mutta on silti Jumalan viisaus. (1Kor 1:17-23.)

Vanhurskautuminen ja sovitetuksi tuleminen Kristuksen veren kautta ei ole järjen vastaista, vaikka se on nöyryyttävää. On nöyryyttävää tunnustaa, että Jumalan Pojan piti kuolla juuri minun tähteni, koska olen niin huono ihminen, täysin syntinen ja paljossa rikkonut Jumalaa vastaan. Olisi helpompaa tavoitella pelastusta yksin oman hyvyyden kautta ja tekojensa ansiosta. Sellainen on luontevaa ihmisille, mutta Jumalan uhrilahjan hyväksyminen pelastuksen perustuksena vaatii nöyryyttä ja itseensä menemistä. Minä en voi pelastaa itse itseäni, mutta kiitos Jumalalle, Jeesuksen Kristuksen ruumiin ja veren uhrin kautta minäkin voin saada pelastuksen Jumalan armosta saamalla synnit anteeksi. Muuta ei pelastukseen tarvita kuin uskoa ja Jumala tekee loput. Tästä uskosta on kuitenkin vastuu uskovaisella eikä se vastuu siirry koskaan kokonaan Jumalan harteille. Muussa tapauksessa Jumala olisi väärämielinen tuomari.

Mikä usko on oikeaa?

Tämä on yksi yleisimpiä kysymyksiä, mikä saa monet torjumaan Raamatun ilmoittaman Jumalan ja Jeesuksen. Miten juutalaisen paimentolaisheimon kautta olisi voinut tulla Jumalan sana kaikille kansoille? Miten juutalainen rakentaja tai puuseppä voisi tuoda pelastuksen koko maailmalle? Miksi itämaiset uskonnot tai islam eivät ole totta ja kristinusko on? Miksi juutalaisuus ei ole oikea pelastava uskonto, vaikka kristinusko on alun perin juutalaisuutta ja sen sisäinen lahko?

Nämä kysymykset ovat ihan oikeutettuja kysymyksiä ja kaipaavat vastauksia. Raamatun kirjoituksiin perustuva usko on lähtökohdaltaan Jumalan vaikuttamaa eikä ihmisten keksimää. Jos Raamatun kirjoitukset ovat Jumalan puhetta ja hänen ilmoitustaan ihmiskunnalle, täytyy niiden olla totta. Raamatussa väitetään, että Jumala on puhunut ensin profeetoille, sitten Poikansa kautta ja lopuksi myös apostolien kautta. (Room 3:1; Hebr 1:1-3; Room 15:17-19; Matt 28:20.) Jos tämä on totta, niin silloin Raamatun kirjoitukset ja erityisesti sen profetiat ovat tosia. (2Piet 1:20,21.) Muut uskonnot ovat sitten vääriä, mikäli ne ovat Raamatun ilmoitusta vastaan. Vähäiset ristiriidat sivuseikoissa eivät vähennä Raamatun arvovaltaa Jumalan erityisenä ilmoituksena. Ne itse asiassa vahvistavat sen totuutena, koska ilmeisiä pieniä ristiriitoja ei ole pyritty korjaamaan myöhemmässä vaiheessa kovinkaan paljon. Jonkin verran tällaisia muutoksia on havaittavissa eri käännöksissä, kuten Vanhan Testamentin Septuagintaa ja heprean sekä arameankielen alkutekstejä tai Textus Receptusta, Bysanttilaista laitosta ja syyrialaista Peshittaa keskenään vertailtaessa.

Raamatun kirjoitukset kuvaavat aikaa maailman luomisesta lähtien. Ne ovat vanhin perimätietoon ja kirjalliseen traditioon perustuva kuvaus maailman historiasta ja ihmiskunnan elämästä. Jumala on puhunut ensin uskon isille ja sitten Israelin kansan profeetoille, jotka hän on valinnut välittämään sanomaansa ihmiskunnalle. Tästä johtuen Raamatun sana ei ole mielikuvituksen tuotetta, juutalaisia taruja, legendoja tai muiden uskontojen sekoittumista juutalaisuuteen ja kristinuskoon. Raamatun Jumala kieltää jyrkästi luonnonuskontojen

harjoittamisen ja epäjumalien palvomisen. Mitään muuta Jumalaa ei saa palvella kuin kaiken olevaisen Luoja. (2Moos 20:1-11.) Muiden jumalien palvomisesta on säädetty Vanhan Testamentin kirjoituksissa kuoleman rangaistus. (3Moos 18:24-30; 5Moos 7:1-6,16; 17:1-7.) Uuden Testamentin ilmoituksen mukaan rangaistus on ikuinen kärsimys tuli- ja tulikivijärvessä. (Ilm 14:9-11; 20:9-15; Matt 25:46.) Epäjumalanpalvelus laajennetaan uudessa liitossa koskemaan kaikkea synnin tekemistä eikä se tarkoita enää pelkästään kivisten ja puisten epäjumalten palvontaa. (Matt 6:24; Efe 5:1-14; Kol 3:1-9.)

Tästä Jumalan ankarasta suhtautumisesta muiden jumalien ja synnin palvelemiseen johtuen, on perusteetonta väittää, että juutalaisuus ja kristinusko olisivat saaneet vaikutteita muista uskonnoista. Vaikutus on pikemmin toiseen suuntaan. Muut uskonnot ovat saaneet vaikutteita juutalaisuudesta ja kristinuskosta. Raamatun kertomuksista ennen juutalaisen kansan syntyä on myös säilynyt paljon perimätietoa muissa kansoissa. Vedenpaisumuksesta ja syntiinlankeemuksesta on säilynyt kertomuksia luonnonkansojen parissa. Tämä kertoo sen puolesta, että uskontojen välinen kulttuurivaihto on edennyt Raamatun ilmoittaman Jumalan vaikuttamasta uskosta muihin kulttuureihin ja uskontoihin eikä päinvastoin. Tästä johtuu se, että eri uskontojen välillä on paljon yhtymäkohtia. Myöhempi ilmoitus on kuitenkin totuudenvastaista, jos se on ristiriitaista aiemman Jumalan sanaksi todetun ilmoituksen kanssa.

Miten sitten voimme tietää, onko Raamattu Jumalan puhetta ja ilmoitusta vai ihmisten keksintöä ja mielikuvituksen tuotetta? Yksi tapa ymmärtää Raamatun arvo Jumalan sanana on nähdä sen profetioiden täyttyminen. Esimerkiksi Israelin kansan hajaannus ja paluu takaisin omaan maahansa meidän aikanamme on ihmeellinen ennustus, mikä on toteutunut. Profeetat ennustivat etukäteen Israelin heimon joutumisen pakkosiirtolaisuuteen Assyrian vallan aikana, samoin Juudan heimon vapautumisen Baabelin vallasta Meedian sekä Persian yhteisen kuninkaan Kooreksen aikana.

- Profetioita Assyrian valloitusretkestä ja Israelin pakkosiirtolaisuudesta: 1Kun 14:15,16; 2Kun 17:6; Ams 1:1-15; 3:8-5:7,27; 6:7-14; 7:8-9,17; 8:2,3; 9:8.; Mka 1:5-2:11; Hos 1:4; 8:5ss.; 9:17; 10:6,14,15; 14:1
- Profetioita Kooreksen ja Meedo-Persian valtaantulosta sekä pakkosiirtolaisuuden päättymisestä: Jes 13:15-22; 44:26-45; Dan 5:28-6:1; Jer 29:10.
- Profetioita Israelin paluusta omaan maahansa päivien lopussa: Jer 32:37-44; Hes 37:13-28; 38:8; Hoos 3:4,5.

Profetiat Jeesuksesta ovat tietysti yksi tärkeimmistä, mitkä ovat toteutuneet historian aikana. Näiden profetioiden kohdalla on noustu jyrkästi sitä vastaan, että ne olisivat olleet profetioita Jeesuksesta, koska apostolit tulkitsevat Vanhan Testamentin kirjoituksia asiayhteydestä irrotetulla tavalla saadakseen profetiat sopimaan Kristukseen. (Matt 1:23; 2:15,18; Apt 2:27,34; 8:32-35.) Joka tapauksessa nämä profetiat ja monet muut kertomukset Vanhasta Testamentista ovat kristityille vakuutena siitä, että Jumala on ennustanut etukäteen tulevia asioita ja erityisesti Poikansa tulon maailman vapahtajaksi sekä vielä toisen kerran sen tuomitsijaksi. (Jes 7:14-16; 9:1-6; 11:1-16; 66:15-24; Mka 5:1; Dan 9:24-27; Sak 12-14.)

Oikea Jumalan vaikuttama usko on sellaista, että se toimii käytännön elämässä. Jos ihmisten mieli muuttuu uskoontulon seurauksena pois synnistä ja he alkavat elää vanhurskaalla tavalla, on se yksi todistus aidon uskon puolesta. Toinen on se, että Jumala vastaa rukouksiin ja johdattaa uskovaisia eteenpäin elämän tiellä. Kolmas on se, että uskovaiset saavat nähdä ihmeitä ja merkkejä, mutta tässä kohden pitää olla varovainen, sillä myös pahat henget antavat näkyä ihmeitä ja merkkejä maan päällä. Neljäs oikean uskon tunnusmerkki on se, että omaiset ja läheiset kääntyvät uskoa vastaan, jos eivät tule itse uskoon. He eivät voi hyväksyä niin tuomitsevaa tai järjettömältä kuulostavaa uskoa kuin mitä kristinusko heidän mielestään on. Viides oikean uskon tunnusmerkki on se, että uskon tulee pitää yhtä Raamatun ilmoituksen kanssa, sillä se on syntynyt Pyhän Hengen johdosta ja antaa ohjeet elämää varten. Kuudes

merkki voi olla mikä tahansa Jumalan antama todistus siitä, että Jeesuksen seuraaja on elämän tiellä.

Islam on syntynyt kristinuskon jälkeen noin 600-luvulla. Siinä ei pidetä Jeesusta Jumalan Poikana vaan hänet esitetään pelkästään profeettana. Syntien sovitus Golgatan ristillä ja Jeesuksen nouseminen ylös kuolleista kielletään. Samoin tehdään kaikissa muissa uskonnoissa. Niistä puuttuu syntien sovitus Jumalan Pojan vanhurskauden teon kautta. Sen vuoksi muut uskonnot eivät voi olla Jumalasta kuin kristinuskoko.

Juutalaisuus vanhan liiton uhripalveluksineen ei ole enää Jumalan vaikuttamaa uskoa, vaikka oli sitä vanhan liiton aikana. Vanhalla liitolla tarkoitetaan aikaan Mooseksesta apostolien ajan helluntaihin, jolloin opetuslapset saivat Pyhän Hengen. (2Moos 19:1ss.) Tämä tapahtui 50 päivää Jeesuksen kuoleman jälkeen, kun Jeesus oli ilmestynyt heille sitä ennen 40 päivän ajan kuolleista ylösnousemisensa jälkeen ja otettu sitten ylös taivaaseen. (Apt 1:4-11; 2:1ss.) Jeesuksen ruumiin ja veren uhri poisti vanhan liiton uhrin. Jeesuksesta tuli samalla uuden liiton ylimmäinen pappi ja vanhan liiton leeviläinen pappisjärjestelmä kumottiin vanhentuneena. Uuden liiton aikana ei ole lupa uhrata eläinuhreja JHVHlle ja jatkaa vanhan liiton jumalanpalveluselämää. (Hebr 4-10.) Jokainen kristitty on uudessa liitossa Jumalan pappi ja kuuluu hänen omaisuuskansaansa. (1Piet 2:9,10; Ilm 1:6.) Seurakunnan johdossa toimii veljien keskuudesta valittu vanhemmisto. (Apt 20:28; 1Tim 3:1-7; Tiit 1:1-11.) Tehtävä on kutsumustehtävä eikä se periydy isältä pojalle niin kuin leeviläisessä pappudessa. Tämä ei tarkoita sitä, etteivät vanhemmistossa toimivien veljien pojat voisi toimia myös vanhemmistossa.

Juutalaisesta kansasta valtaenemmistö ei ottanut vastaan Messiaastaan, Herra Jeesusta. He torjuivat Jeesuksen pois luotansa, minkä johdosta heistä tuli luopiokansa. Juutalaiset ovat olleet itse asiassa aina niskureita Jumalan tahtoa vastaan, mikä huipentui Jeesuksen kieltämiseen. Vain pieni osa juutalaisista uskoi Herraan ja levitti ilosanoman pakanoilta. Juutalaisesta kansasta on ollut aina olemassa jäännös, joka kuuluu Jumalan kansaan eli pelastuneisiin. Jumalattomat juutalaiset ja pakanat joutuvat kadotukseen, koska eivät usko Messiaaseen Jeesukseen eivätkä vaella Jumalan tahdon mukaan. Näin ollen juutalaisuus ei ole enää Jumalan vaikuttamaa uskoa uuden liiton aikakaudella. Jotkut kristityt pitävät jopa taikauskona sitä, että juutalaiset luulevat eläinten veren ja lihan uhrin sovittavan heidän syntinsä. Nämä uhrin olivat kuitenkin JHVHn määräämiä esikuvia tulevasta hyvästä, joka on Kristus. Niitä ei tulisi sen vuoksi väheksyä tai pilkata juutalaisten uskoa. Me olemme heidän uskonsa jatkajia ja perillisiä, sillä saimme heiltä Jumalan sanan, liitot ja lupaukset. (Efe 2:11s.)

Kristinuskoko on pohjimmiltaan rauhan uskonto. Emme saa tappaa ketään toisin uskovaa. Synnin tekeminen on kiellettyä. Meidän on lupa tehdä ainoastaan vanhurskautta. Moni jumalaton on saanut ihmiset kääntymään kristinuskoko vastaan, kun on tehnyt syntiä Jumalan nimessä. Roomalaiskatolinen kirkko seuraajineen on harjoittanut miekkalähetystä, aneiden myyntiä syntien anteeksisaamiseksi, pakkoverotusta ja aitojen kristittyjen vainoa, mikä on jyrkästi vastoin Jumalan tahtoa. Älä pistä näitä hirmutekoja Jumalan tai hänen vaikuttamansa uskon syyksi. Tutki itse historiaa ja Raamattua, niin saat tietää, mikä on Jumalan vaikutusta ja mikä ihmisten tekemää syntiä. Kaikki ei ole kristinuskoko, mitä kristinuskoko väitetään.

Jos vertaat kristinuskoko islamiin, niin huomaat paljon eroja. Äärimuslimit tappavat viattomia siviilejä pyhässä sodassa luullen pääsevänsä paratiisiin 72 neitsyen kanssa seksiä harjoittamaan. Kristinuskoko on sellainen kiellettyä ja taivas kuvataan paikaksi, missä ei seksiä harjoiteta. (Matt 22:30.) Kristinuskoko on lisäksi jyrkän yksiavioista, joten monen parittelukumppanin toivominen on jo itsessään syntiä.

Muhamettilaiset harjoittavat uskontoaan erittäin näyttävästi ja äänekkäästi. Aidot kristityt palvovat Herraansa hiljaa sydämensä kammioissa. He eivät pidä äänekkäitä rukouskokouksia kaikkien silmien alla. He eivät kiertele eduskuntataloa ja kanna plakaatteja, missä vaaditaan milloin mitään. Tällainen toiminta on sielullista, mihin jotkut kristityt ovat langenneet ja nimeltä kristityt heidän kanssaan. Kaikki Jeesusta Herrakseen tunnustavat ihmiset eivät ole

aitoja kristittyjä eli Jumalan lapsia. Vain pieni osa nimeltään kristityistä ihmisistä on uudestisyntyneitä ja Kristuksessa pysyneitä pyhiä. Heistäkin monet elävät eksymyksessä ja noudattavat tapoja, mitä ei ole lupa noudattaa. Jumalan kuvien tekeminen ja palvominen on yksi kielletty tapa, vainajien puolesta rukoileminen toinen, Marian palvominen kolmas, vainajien rukoileminen neljäs, vauvojen kastaminen viides, ehtoollisen pitäminen Kristuksen verenä ja ruumiina kuudes, ehtoollisen pitäminen avoimena syntisille ilman varoituksen sanaa seitsemäs, jne. Kristikunta on lisäksi täynnä harhaoppeja, missä kielletään ihmisen rajoitetun tahdon merkitys sielun pelastumisessa ja elämässä tai väärennetään muuten Jumalan sanan opetusta. (perisyntioppi, kaste pelastaa, ehtoollinen pelastaa, kerran pelastunut on aina pelastunut, syntisen rukous ja elämän antaminen Jeesukselle tehtynä tekona pelastaa, Jumala on luvannut pelastaa kaikki perhekuntaan kuuluvat, Jumala on luvannut pelastaa kaikki, joiden puolesta rukoillaan, Jumalan on luvannut pelastaa kaikki ihmiset, Jumala on luvannut antaa uskovaisille maallista kunniaa, korkean aseman yhteiskunnassa ja rikkauksia, jne.)

Mieti sitten buddhalaisuutta ja hindulaisuutta. Buddhalaisuudessa pyritään tyhjentämään ihmisen mieli, mutta kristinuskossa se pyritään täyttämään järkeillä ajatuksilla. Pyhä Henki kirkastaa ihmisen järjen juoksua ja selkiyttää meidän ajatuksiamme. Buddhalaisuuteen ja hindulaisuuteen kuuluu oppi sielunvaelluksesta. Ihminen syntyy sen mukaan uudestaan ihmiseksi tai jopa eläimeksi joidenkin käsitysten mukaan. Miksi ihmiset eivät muista mitään menneistä elämästään? Monet kuvitellut muistikuvat ovat osoittautuneet perättömiksi. Jotkut meediat ovat johdatelleet uhrejaan harhaan ja jääneet kiinni tempuistaan. Olisiko sielun vaelluksessa yleensä mitään järkeä? Kuka haluaisi syntyä uudestaan tähän synnin maailmaan, kun vaihtoehtona on ikuinen elämä Jumalan taivaassa? Jopa tyhjiin raukeamisen ja olemisen lakkaamiseen uskomisen on järkevämpää kuin uskoa sielunvaellus oppiin. Ihmiset tarrautuvat kiinni tällaisiin kuvitelmiin, kun ovat epätoivoisia oman katoavaisuutensa vuoksi.

Niin uskomattomalta kuin se uskonottomasta ja jumalattomasta ihmisestä kuulostaakin, on olemisen loppuminen monille ihmisille vastenmielinen ajatus. He etsivät ikuista elämää, mutta etsivät sitä väärästä paikasta. Jopa Jumalan kieltävät ihmiset toivovat elämänsä jatkuvan jälkeläisissään tai sitten he antavat ruumiinsa syväjäädettäväksi toivoen, että lääketiede voisi herättää heidät joskus henkiin. Iankaikkinen elämä olisi koko ajan heidän ulottuvillaan, mutta he torjuvat sen pois luotansa. Miksi? Siksi, että he rakastavat syntiä enemmän kuin vanhurskautta. Kumpaa sinä rakastat enemmän?

Petteri Haipola, 13.11.2006, muokattu 2009, 2011 ja 2013.